

อิทธิพลของความสอดคล้องและไม่สอดคล้องระหว่าง
การเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยและการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่อวัตุนิยม

นางสาวชภา	รัตนวชิรินทร์	เลขประจำตัวนิต	5237419138
นางสาวทรงพร	เดชญาณกร	เลขประจำตัวนิต	5237430038
นายวรพงศ์	เอกภูธร	เลขประจำตัวนิต	5237477538

โครงการทางจิตวิทยานี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยา
คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2555

EFFECT OF DISCREPANCY BETWEEN IMPLICIT SELF-ESTEEM AND
EXPLICIT SELF-ESTEEM ON MATERIALISM

Ms. Chapa	Ratanavachirintr	5237419138
Ms. Songporn	Dejyarnkorn	5237430038
Mr. Vorapong	Ekpoothorn	5237477538

A Senior Project in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Bachelor of Science in Psychology
Faculty of Psychology
Chulalongkorn University
Academic Year 2012

หัวข้อ ครงงานทางจิตวิทยา

อิทธิพลของความสอดคล้องและไม่สอดคล้องระหว่างการเห็น
คุณค่าแห่งตน โดยนัยและการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่อ
วัตถุนิยม

โดย

ชภา รัตนวชิรินทร์

ทรงพร เศษญาณกร

วรพงศ์ เอกภูธร

สาขาวิชา

จิตวิทยา

อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการทางจิตวิทยาหลัก อาจารย์ธันวัด ปุณยกนก

อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการทางจิตวิทยาร่วม อาจารย์จรรุ่งกุล บุรพวงส์

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นำโครงการทางจิตวิทยาฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบัณฑิต

..... คณบดีคณะจิตวิทยา
(.....)

คณะกรรมการสอบโครงการทางจิตวิทยา

.....อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการทางจิตวิทยาหลัก
(อาจารย์ธันวัด ปุณยกนก)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการทางจิตวิทยาร่วม
(อาจารย์จรรุ่งกุล บุรพวงส์)

ซาภา รัตนวชิรินทร์, ทรงพร เดชญาณกร และวรวงศ์ เอกภูธร: อิทธิพลของความสอดคล้องและไม่สอดคล้องระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยและการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่อวัตถุนิยม (EFFECT OF DISCREPANCY BETWEEN IMPLICIT SELF-ESTEEM / EXPLICIT SELF-ESTEEM ON MATERIALISM)

อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการงาน : อาจารย์ชนวัต ปุณยคนก

และอาจารย์ที่ปรึกษาร่วมโครงการงาน : อาจารย์จรุงกล บุรพวงศ์, 65 หน้า.

การศึกษาเรื่อง อิทธิพลของความสอดคล้องและไม่สอดคล้องระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย และการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่อวัตถุนิยม เพื่อศึกษาถึงอิทธิพลของความสอดคล้องและไม่สอดคล้องระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย และการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่อการเป็นผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมใน นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 90 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ มาตรการเห็นคุณค่าแห่งตน มาตรการความชื่นชอบตัวอักษร มาตรการค่านิยมทางวัตถุและมาตรการความเป็นวัตถุนิยม โดยการเลือกค่า วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันและการวิเคราะห์ถดถอยแบบเส้นตรง

ผลการวิจัยพบว่า ความสอดคล้องและไม่สอดคล้องระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยและการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ไม่สามารถทำนายค่านิยมแบบวัตถุได้ทั้งในรูปแบบมาตรการค่านิยมทางวัตถุ (ค่า $F = 6.1$ และค่า $p \geq 0.05$) และการวิจัยเครื่องมือวัดวัตถุนิยม (ค่า $F = 1.718$ และค่า $p \geq 0.05$)

สาขาวิชา.....จิตวิทยา.....ลายมือชื่อนิสิต.....

ปีการศึกษา.....2555.....ลายมือชื่อนิสิต.....

ลายมือชื่อนิสิต.....

ลายมือชื่อ อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการงานทางจิตวิทยาหลัก.....

ลายมือชื่อ อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการงานทางจิตวิทยาร่วม.....

5237419138, 5237430038 AND 5237477538: MAJOR BACHELOR OF SCIENCES IN
 PSYCHOLOGY

KEYWORDS: DISCREPANCY / IMPLICIT SELF-ESTEEM AND EXPLICIT SELF-ESTEEM /
 MATERIALISM

CHAPA RATANAVACHIRINTR, SONGPORN DEJYANKORN, VORAPONG
 EKPOOTHORN: EFFECT OF DISCREPANCY BETWEEN IMPLICIT SELF-ESTEEM AND
 EXPLICIT-SELF ESTEEM ON MATERIALISM. SENIOR PROJECT ADVISOR: LECTURER
 TANAWAT POONYAKANOK, PROJECT ASSISANT PROFESSOR: LECTURER
 JARUNGKUL BURAPAVONG, 65 PP.

The purpose of this study was to examine effect of discrepancy between implicit self-esteem and explicit self-esteem on materialism. Participants included 90 students in Chulalongkorn University. The instruments were 1) Explicit Self-Esteem Scale 2) The Name Letter Effect 3) Materialism Scale and 4) Collage Technique. Data were analyzed by using Pearson’s correlation and Regression

Results showed that: Discrepancy between implicit self-esteem and explicit self-esteem cannot predict materialism both in materialism scale ($F = 6.1$ and $p \geq 0.05$) and collage technique ($F = 1.718$ and $p \geq 0.05$)

Field of Study : ..... Psychology ..... Student’s Signature .....

Academic Year : ..... 2011 ..... Student’s Signature .....

Student’s Signature .....

Advisor’s Signature .....

Co-advisor’s Signature .....

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการศึกษาวิจัยฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความรู้และความช่วยเหลือจากบุคคลหลายท่าน บุคคลแรกที่กลุ่มผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคืออาจารย์ธเนศวร ปุณยกันก อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ และ อาจารย์จรูญ บุรพวงศ์ ที่ปรึกษาโครงการร่วมท่านได้ให้ความรู้ ให้คำแนะนำในการดำเนินงานต่าง สละเวลาอันมีค่าดูแลเอาใจใส่ ตลอดจนตรวจสอบ แก้ไขข้อบกพร่องของงานในครั้งนี้ อีกทั้งให้องค์ความรู้ทาง วิชาการและชี้แนะแนวทางที่เป็นประโยชน์ให้แก่คณะผู้วิจัยมาโดยตลอด คณะผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์เป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณอาจารย์หยกฟ้า อิศรานนท์ สำหรับมาตรการความชื่นชอบตัวอักษร และ คำแนะนำในการคิดคะแนนของมาตรวัดในการทำวิจัย

ขอขอบพระคุณอาจารย์ ดร.วัชรภรณ์ บุญยศิริวัฒน์ สำหรับคำแนะนำในการวิเคราะห์ และ ประมวลผลทางสถิติ

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คัตนางค์ มณีศรีสำหรับมาตรการเห็นคุณค่าแห่งตนและ มาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ

ขอขอบพระคุณ คุณ โกศล สังขดิษฐ์ สำหรับการอำนวยความสะดวกด้านสถานที่สำหรับการทำวิจัย ขอขอบพระคุณ นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี สละเวลาเพื่อตอบแบบสอบถาม หากไม่มีทุกท่าน โครงการวิจัยครั้งนี้จะสำเร็จไปไม่ได้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง	ซ
สารบัญภาพ	ฅ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 แนวคิด ทฤษฎี และ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	2
1.3 การเห็นคุณค่าแห่งตน (Self esteem)	2
1.4 วัตถุนิยม (Materialism)	12
บทที่ 2 วิธีดำเนินการวิจัย	20
3.1 กลุ่มตัวอย่าง	20
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	20
3.3 มาตรการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย	20
3.4 มาตรการเห็นคุณค่าแห่งตน	23
3.5 มาตรการค่านิยมทางวัตถุ	23
3.6 เครื่องมือวัดวัตถุนิยม	25
3.7 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล	27
บทที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	28
บทที่ 4 อภิปรายผลการวิจัย	35
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ	38
รายการอ้างอิง	41
ภาคผนวก	44
ภาคผนวก ก	45
ภาคผนวก ข	49
ภาคผนวก ค	52
ภาคผนวก ฅ	54

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1. ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง	28
2. ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรต่าง ๆ ในการวิจัย	30
3. ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างมาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ มาตราวัดความชื่นชอบ ตัวอักษร เครื่องมือวัดทัศนคติและมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ	31
4. การวิเคราะห์ถดถอยตัวแปรมาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้และมาตรวัดความชื่นชอบ ตัวอักษรเพื่อทำนายเครื่องมือวัดทัศนคติ	32
5. การวิเคราะห์ถดถอยตัวแปรมาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้และมาตรวัดความชื่นชอบ ตัวอักษรเพื่อทำนายมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ	34
6. ผลคะแนนการแบ่งแยกหมวดค่า	58
7. แสดงผลการหาค่าที่บ่งบอกลักษณะความเป็นวัตถุนิยม	62
8. คำศัพท์ 40 คำที่ใช้ในการวิจัยเลือกแปะ	63

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1. ภาพบอร์ดการวิจัยเลือกแปะที่ใช้จริง	64
2. ภาพตัวอย่างตัวอย่างการเลือกคำของผู้ร่วมการวิจัย	64

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เทคโนโลยีและเศรษฐกิจที่เจริญก้าวหน้าทำให้โลกในปัจจุบันมีการแข่งขันกันสูงขึ้น นำไปสู่ความหลากหลายของการผลิตสินค้าและบริการออกสู่ตลาด อีกทั้งประสิทธิภาพและคุณภาพของสินค้ามีการพัฒนามากกว่าในอดีต ทำให้สินค้ามีความหลากหลายระดับให้เลือกสรรตามความพึงพอใจของผู้บริโภคแต่ละบุคคล การเลือกซื้อสินค้าและบริการในปัจจุบันไม่ได้ขึ้นอยู่กับความจำเป็นเพียงอย่างเดียว แต่ยังขึ้นอยู่กับรสนิยมและค่านิยมส่วนบุคคลด้วย บางคนเลือกซื้อสินค้าแบรนด์เนมที่มีคุณภาพสูงและราคาสูง ในขณะที่บางคนเลือกซื้อสินค้าที่มีคุณภาพเทียบเท่ากันในราคาที่ย่อมเยากว่าเพราะไม่ยึดติดกับสินค้าแบรนด์เนม

การใช้ชีวิตหรือวิถีชีวิตของคนในปัจจุบันมีความแตกต่างจากคนในอดีตเป็นอย่างมาก ทั้งนี้คนที่อาศัยในตัวเมืองมีวิถีชีวิตที่รีบเร่งและหรรษาฟุ้งฟามากกว่าคนต่างจังหวัดอย่างเห็นได้ชัด คนเมืองขาดความพอเพียง พร้อมทั้งจะทุ่มเทแรงกายและแรงใจในการทำงานอย่างหนักเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งตอบแทนเป็นเงินตรา และนำเงินที่ได้มาไปใช้จ่ายใช้สอยในการครอบครองวัตถุที่สังคมให้คุณค่า เช่นนักธุรกิจระดับซีอีโอมักทุ่มเทเวลาส่วนใหญ่ในชีวิตไปกับการทำงาน และนำรายได้ไปซื้อรถยนต์ที่มีราคาแพงเพื่อยกระดับ เพิ่มความภูมิใจ ทำให้ตนมีความมั่นใจและมีความสุขในการดำรงชีวิต หรือนักศึกษาในปัจจุบันบางคนที่ยอมอดอาหารหรือเลือกรับประทานแต่แต่ะหมี่กึ่งสำเร็จรูปเพียงเพื่อจะเก็บออมเงินไปซื้อกระเป๋าแบรนด์เนมเพราะคิดว่าทำให้ตนเองดูดีขึ้น ซึ่งพบได้มากในวัยรุ่นและวัยทำงานในสังคมไทยปัจจุบัน

สังคมไทยมีค่านิยมที่ให้ความสำคัญกับการครอบครองบ้านหลังใหญ่โต รถยนต์หรูหราร และการมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีที่สุขสบายที่เกินกว่าความพอดี ว่าเป็นสิ่งที่น่าชื่นชม อีกทั้งยังมองว่าผู้ที่สามารถครอบครองสิ่งเหล่านี้เป็นบุคคลที่น่าเชื่อถือ ภูมิใจ ประสบความสำเร็จและน่านับถือ เมื่อสังคมไทยให้คุณค่ากับวัตถุภายนอก จึงไม่น่าแปลกใจเลยที่จะทำให้คนไทยมีความเป็นวัตถุนิยมมากขึ้นเรื่อยๆ ยิ่งในปัจจุบันที่เทคโนโลยีมีความเจริญก้าวหน้า การใช้อินเทอร์เน็ตที่หรรษาสามารถทำได้ง่ายแพร่หลายและง่ายดายเพียงปลายนิ้ว อาทิเช่น การถ่ายรูปและเผยแพร่ลงโซเชียลเน็ตเวิร์ก (Social network) เพื่อแสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตที่หรรษา กินดีมีระดับ การใช้จ่ายสินค้าและบริการในแต่ละวัน ตรงกับงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับวัตถุนิยมพบว่า เมื่อระยะเวลาผ่านไปสังคมจะมีลักษณะวัตถุนิยมมากขึ้น (Friedman, 1985 อ้างถึงใน วันวิสาข์, 2009)

การเห็นคุณค่าแห่งตนเป็นสิ่งที่สำคัญมากกับมนุษย์ เพื่อการมีสุขภาพจิตที่ดีและการอยู่รอดของมนุษย์ เป็นการประเมินความสามารถของตนเองในการเรียนรู้ การใช้ชีวิต และการรับมือกับปัญหาต่างๆ การเห็นคุณค่าแห่งตนแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ การเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัย และการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ (Greenwald และ Banaji, 1995) แนวคิดนี้ นำไปสู่การศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย และการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ โดยเฉพาะความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตน (self-esteem discrepancies) ต่อตัวแปรทางจิตวิทยาต่างๆ เช่นบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง อารมณ์ สุขภาวะทางจิต วัตถุนิยม เป็นต้น

จากผลการวิจัยของ John และ Park (2011) พบว่าบุคคลที่มีช่องว่างระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย (Implicit self-esteem) และการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ (Explicit self-esteem) มาก ยิ่งเป็นผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยม (Materialism) มาก ดังนั้นระดับของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตนจึงเป็นตัวแปรที่น่าสนใจในการศึกษาความสัมพันธ์ของการเป็นผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยม งานวิจัยเรื่องนี้ จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงอิทธิพลของความสอดคล้องและไม่สอดคล้องระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย และการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ มีความสัมพันธ์ต่อการเป็นวัตถุนิยม เพื่อตอบคำถามที่ว่าผู้ที่มีความสอดคล้องระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย และการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ จะมีระดับความเป็นวัตถุนิยมที่แตกต่างจากผู้ที่มีความไม่สอดคล้องระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย และการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้หรือไม่ และอย่างไร

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. การเห็นคุณค่าแห่งตน

เป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับจิตสำนึก (Conscious) เป็นหลักสำคัญ แต่ปัจจุบันนักวิจัยก็หันมาให้ความสำคัญกับกระบวนการของจิตไร้สำนึก (Unconscious) ซึ่งเป็นกระบวนการอัตโนมัติของมนุษย์ที่มีบทบาทอย่างยิ่งในการศึกษาการเห็นคุณค่าแห่งตน (Dijksterhuis, 2004)

งานวิจัยเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าแห่งตนในอดีตที่ผ่านมา นั้น มักจะใช้แบบวัดการรายงานตนเอง ซึ่งเป็นการวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ (Explicit self-esteem) แต่งานวิจัยในปัจจุบันพบว่า การวัดการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย (implicit self-esteem) เป็นวิธีการประเมินคุณค่าของบุคคล โดยที่ผู้ตอบไม่รู้ตัวว่าตนเองกำลังถูกประเมิน ดังนั้นการวัดการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยจึงเป็นการสะท้อนถึงการเห็นคุณค่าแห่งตนที่แท้จริงของผู้ตอบได้ (Branden, 1985)

Branden (1997) นิยามการเห็นคุณค่าแห่งตนว่าหมายถึง การที่บุคคลประเมินหรือเชื่อว่าตนเองมีความสามารถในการรับมือกับอุปสรรคต่างๆในชีวิต คือการมีความมั่นใจในประสิทธิภาพของความคิด ความสามารถในการเรียนรู้ ตัดสินใจ และตอบรับการเปลี่ยนแปลง นอกจากนี้แล้วการเห็นคุณค่าแห่งตนยังหมายถึงการรู้สึกประสบความสำเร็จ สมหวัง และมีความสุข การเห็นคุณค่าแห่งตนเป็นสิ่งสำคัญมากและเป็นความคิดที่ขาดไม่ได้ในการอยู่รอดของมนุษย์

Pyszczynski, Greenberg, Solomon, Arndt, และ Schimel (2004) นิยามการเห็นคุณค่าแห่งตนว่าเป็นการประเมินความรู้สึกที่บุคคลมีต่อตนเองในทางที่ดี มีความเคารพและยอมรับตนเองว่ามีความสามารถและใช้ความสามารถที่มีอยู่กระทำการต่างๆให้ประสบความสำเร็จได้ตามเป้าหมาย ยอมรับนับถือตนเอง มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีแรงจูงใจที่จะรักษาระดับการเห็นคุณค่าแห่งตนไว้เพื่อป้องกันตนจากความวิตกกังวล และคงไว้ซึ่งการเห็นคุณค่าแห่งตนในทางบวก

Greenwald และ Banaji (1995) เสนอว่าการเห็นคุณค่าแห่งตนไม่ได้มีเพียงมิติการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ (explicit self-esteem) ผ่านการรายงานตนเอง (self-report) ซึ่งเป็นกระบวนการทางปัญญาที่ตนเองแสดงออกและประเมิน โดยตรงตามการตระหนักรู้ของบุคคลเพียงมิติเดียว แต่การเห็นคุณค่าแห่งตนยังมีอีกมิติหนึ่งที่มีความสำคัญคือการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย (implicit self-esteem) เป็นการประเมินตนเองในทางอ้อม โดยขาดการตระหนักรู้ตัว เป็นมิติที่เกิดจากประสบการณ์ในอดีตที่ส่งผลต่อการตอบสนองโดยอัตโนมัติของบุคคล มิติดังนี้มีความถูกต้องและแม่นยำมากกว่า

การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้หมายถึงการเห็นคุณค่าและยอมรับในตนเอง เป็นกระบวนการที่บุคคลตระหนักรู้ตัว (Brown, 1993; Kernis, 2003; Rosenberg, 1965 อ้างถึงใน Virgil Zeigler-Hill, 2006) ในขณะที่การเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยหมายถึงการประเมินตนเองผ่านกระบวนการอัตโนมัติที่บุคคลปราศจากการตระหนักรู้ (Greenwald และ Banaji, 1995; Pelham และ Hetts, 1999 อ้างถึงใน Virgil Zeigler-Hill, 2006) การประมวลข้อมูลของบุคคลประกอบด้วยระบบสำคัญ 2 ระบบ (Epstein, 1994; Epstein & Morling, 1995; Smith & DeCoster, 2001; Wilson, Lindsey, & Schooler, 2000 อ้างถึงใน Virgil Zeigler-Hill, 2006) ได้แก่

1. ระบบที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ (Experiential system)

ได้แก่ อารมณ์ และเป็นระบบอัตโนมัติที่อยู่ในระดับจิตไร้สำนึกคือขาดการตระหนักรู้ตัว

2. ระบบที่เกี่ยวข้องกับเหตุผล (Rational system)

ได้แก่ การใช้ปัญญา และเป็นระบบที่อยู่ในระดับจิตสำนึกคือการตระหนักรู้ตัว การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ส่วนใหญ่เกิดจากปัญญาและการวิเคราะห์เชิงตรรกะเกี่ยวกับตนเอง ส่วนการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยมักเกิดจากประสบการณ์ในอดีตและเกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว จากประสบการณ์ทางอารมณ์ (Bosson et al., 2003; Epstein & Morling, 1995 อ้างถึงใน Virgil Zeigler-Hill, 2006)

Epstein (1994) ได้อธิบายว่าระบบการประมวลผลข้อมูลทั้ง 2 ระบบ ต่างมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน แต่บุคคลจะอาศัยระบบใดในการประมวลผล ขึ้นอยู่กับความแตกต่างระหว่างบุคคล เช่น รูปแบบความคิด ความเด่นชัดของสถานการณ์ หรือสิ่งเร้าทางอารมณ์ ตัวอย่างเช่น บิดาที่เมาสุรา ตะโกนว่า “แกมันไร้ค่า” ใส่หน้าลูกชายของเขา ซึ่งจะกระทบกับการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยของลูกชายเพราะลูกชายก็จะรู้สึกว่าคุณค่าของตนเองด้อยลงไปเพราะสมองประมวลคำพูดนั้นเข้าไปโดยอัตโนมัติแม้จะไม่ตระหนักรู้ ในขณะที่เดียวการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ของลูกชายอาจไม่ถูกกระทบเพราะลูกชายใช้สติรับรู้ของตนในการช่วยตัดสินใจว่าพฤติกรรมของพ่ออาจเกิดขึ้นเพราะเมาสุรา ไม่ได้เกิดจากความคิดที่คิดว่าลูกชายนั้น ไร้ค่าอย่างแท้จริง จึงช่วยลดความวิตกกังวลได้ (e.g., Bosson et al., 2003; Jordan et al., 2003 อ้างถึงใน Virgil Zeigler-Hill, 2006)

จากทฤษฎีที่กล่าวมาข้างต้นจึงอธิบายได้ว่า การเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยเป็นหลักขึ้นพื้นฐานของบุคคลในการประเมินตนเองจากประสบการณ์ในอดีต ที่ประสบพบเจอซ้ำๆจนกลายเป็นกระบวนการตอบสนองอัตโนมัติ นำไปสู่การพัฒนาการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ ซึ่งเกิดขึ้นบนพื้นฐานของการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัย ร่วมกับกระบวนการทางปัญญา

Spalding และ Hardin (1999) พบว่าการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยแตกต่างจากการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ คือสามารถคาดเดาพฤติกรรมที่ไม่สามารถควบคุมได้ เช่นในสถานการณ์ที่เจอกับการสัมภาษณ์ที่น่ากลัวแล้วเกิดความเครียดจนไม่สามารถพูดได้ ในสถานการณ์เช่นนี้การเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยจะช่วยปกป้องบุคคลจากเหตุการณ์ที่คุกคามโน้ตส์แห่งตน โดยบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยสูงนั้น จะสามารถดำรงไว้ซึ่งการเห็นคุณค่าแห่งตนเอาไว้หลังจากเจอกับเหตุการณ์ที่ถูกคุกคามโน้ตส์แห่งตน ทำให้ไม่เกิดความวิตกกังวลและช่วยให้มนุษย์อยู่รอดได้ในยามคับขัน (Dijksterhuis, 2004)

DeHart, Pelham, และ Tennen (2006) อธิบายที่มาของการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยว่าเป็นผลมาจากการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่เลี้ยงดูมาตั้งแต่กำเนิด กล่าวคือผู้ที่มักถูกปฏิเสธจากผู้เลี้ยงดู

บ่อยครั้ง จะมีระดับการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยต่ำ เพราะถูกปฏิเสธบ่อยครั้ง จึงเกิดเป็นกระบวนการภายในจิตใจโดยอัตโนมัติ ส่วนการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้เป็นกระบวนการที่พัฒนาภายหลัง เกิดจากการประเมินโดยอาศัยการตระหนักรู้

DeHart และคณะ (2006) ทำการทดสอบรูปแบบการเลี้ยงดู (parenting style) ที่แตกต่างกัน จะส่งผลต่อการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยและการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้หรือไม่ โดยแบ่งรูปแบบการเลี้ยงดูเป็น 3 ประเภทคือ

1. การเลี้ยงดูแบบทะนุถนอม (nurturance)
2. การเลี้ยงดูแบบปกป้องมากเกินไป (overprotection)
3. การเลี้ยงดูแบบตามใจ (permissiveness)

ผลพบว่า

ผู้ที่ถูกเลี้ยงดูแบบทะนุถนอม จะมีระดับการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยและการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูงกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการเลี้ยงดูแบบทะนุถนอม

ผู้ที่ถูกเลี้ยงดูแบบปกป้องมากเกินไป จะมีระดับการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยต่ำกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการเลี้ยงดูแบบปกป้องมากเกินไป แต่ไม่พบความสัมพันธ์กับการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้

ผู้ที่ถูกเลี้ยงดูแบบตามใจ จะมีระดับการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการเลี้ยงดูแบบตามใจ แต่ไม่พบความสัมพันธ์กับการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัย

1.1 ความสอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตนและความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตน

ความสอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตน (Secure high self-esteem) คือผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สอดคล้องกับการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัย โดยจะเป็นการเห็นคุณค่าแห่งตนทางบวกซึ่งสมเหตุสมผล มั่นคงและไม่ถูกคุกคามได้โดยง่าย มักเกี่ยวข้องกับการมีสุขภาพจิตที่ดี (Kernis, 2003).

ความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตน (Fragile high-self esteem) คือผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ไม่สอดคล้องกับการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัย บุคคลนั้นจะถูกคุกคามได้ง่าย ไม่มั่นคง Bosson, Brown, Zeigler-Hill and Swann (2003) บุคคลประเภทนี้มักจะหลอกตนเอง มีการมองตนเองเกินความเป็นจริงโดยมองในทางที่ค่อนข้างดีกว่าคนที่มีความสอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง (self-enhancement) เพื่อปกป้องและยืนยันการเห็น

คุณค่าแห่งตน (self-worth) มักเกี่ยวข้องกับความสามารถในการปรับความคิดและความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นได้ไม่ดีนัก ความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตน มีรูปแบบ 2 รูปแบบดังนี้

1. การเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยต่ำ แต่การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง (discrepant high self-esteem)

รูปแบบนี้มีนักวิจัยให้ความสนใจและศึกษาเป็นจำนวนมาก บุคคลประเภทนี้จะแสดงออกว่ามีความมั่นใจและพอใจกับสิ่งที่ตนเป็น แต่มีตัวตนที่อ่อนแอและเปราะบางต่อการถูกความเพราะความไม่มั่นใจในตนเองของการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัย และจะมีรูปแบบการโอ้อวดตนเองเพื่อปกปิดมุมมองทางลบที่ตนเองไม่ตระหนักรู้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดดั้งเดิมเกี่ยวกับคนหลงตนเอง (Kernberg, 1970; Kohut, 1970; Morf & Rhodewalt, 2001; Raskin, Novacek, & Hogan, 1991; Wink & Gough, 1990 อ้างถึงใน Virgil Zeigler-Hill, 2006) อีกทั้งยังมีแนวโน้มที่จะแสดงออกว่าชื่นชมในตนเองและมีพฤติกรรมปกป้องตนเองอีกด้วย (Bosson et al., 2003 อ้างถึงใน Virgil Zeigler-Hill, 2006)

จากการศึกษาพบว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยต่ำ แต่การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง จะมีความรู้สึกถึงคุณค่าของตนที่ขึ้นอยู่กับของเขตเฉพาะด้านที่ไม่คงที่ เช่น การได้รับการยอมรับจากสังคม ความดึงดูดใจทางกายภาพ และเมื่อประสบกับความล้มเหลวในการปฏิบัติงาน บุคคลประเภทนี้จะเลิกล้มการปฏิบัติงานนั้น ในขณะที่บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยสูง แต่การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูงจะยังคงเผชิญกับความล้มเหลวนั้นๆอยู่ (Jordan, Spencer, Zanna, Hoshino-Browne, & Correll, 2003 อ้างถึงใน กณิกนันต์ ศรีวัลลภ, 2553)

2. การเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยสูง แต่การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ (discrepant low self-esteem)

แม้งานวิจัยในความไม่สอดคล้องของประเภทนี้จะยังมีไม่มาก แต่ Ziegler-Hill และ Terry (2007) ก็ชี้ให้เห็นว่า บุคคลประเภทนี้มักจะมองโลกในแง่ดี มีความหวังในชีวิตอยู่ตลอดเวลา จึงพยายามสร้างเงื่อนไข ตั้งมาตรฐานของตนเองไว้ในระดับสูงเกินกว่าปกติ ใฝ่หาความสมบูรณ์แบบเพื่อชดเชยความไม่สอดคล้องภายในตนเอง แต่ขาดการปกป้องตนเอง (self-protection) ทำให้เมื่อเหตุการณ์ไม่เป็นไปตามที่คาดหวังแล้วจะตำหนิตนเองอย่างรุนแรง จึงเป็นตัวบ่งชี้ถึงสภาวะจิตใจที่เครียดของบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยสูง แต่การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำได้

1.2 ความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตน และอารมณ์

Kernis, Greenier, Herlocker, Whisenhunt, และ Abend (1997) พบว่าบุคคลที่มีความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตนจะมีปฏิกริยาในเชิงป้องกันในการตอบสนองต่อเหตุการณ์ทางลบ ที่มีความเกี่ยวข้องกับการมีปัญหาในชีวิตประจำวันในระดับสูง มีความซึมเศร้ามากกว่าคนอื่น ๆ มีปฏิกริยารุนแรงต่อเหตุการณ์ต่างๆ และระดับของความโกรธและความอยากเป็นศัตรูที่สูงกว่าผู้อื่น ซึ่งเกิดจากความเกี่ยวข้องระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยต่ำ แต่การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง และความไม่มั่นคงในการเห็นคุณค่าแห่งตนนั้นอาจเกิดขึ้นเพราะบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยต่ำจะได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์รอบข้างมากกว่าคนที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยสูง เพราะเหตุการณ์ทางลบมีอิทธิพลทางลบอย่างมากต่อบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยต่ำ เหตุการณ์ทางลบจะกระตุ้นแนวคิดทางลบที่บุคคลนั้นมีต่อตัวตนขึ้นมา ดังนั้นคนที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยต่ำ ซึ่งมีแนวคิดด้านลบต่อตัวตนมากกว่าจึงเปราะบางกว่าคนที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยสูง

1.3 ความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตน และบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในระดับสูงมีความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตนและการถูกปฏิเสธทางสังคม แตกต่างจากบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในระดับต่ำ อันเนื่องมาจาก บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในระดับสูง จะพยายามกำกับระดับการเห็นคุณค่าแห่งตนให้อยู่ระดับสูงอย่างสม่ำเสมอ พฤติกรรมทางสังคมของพวกเขาจึงมีเป้าหมายเพื่อเพิ่มระดับการเห็นคุณค่าแห่งตนด้วยการสร้างภาพลักษณ์ในด้านอำนาจ (authority) และความเหนือกว่า (superiority) มากกว่าการพัฒนาสัมพันธภาพ (Raskin, Novacek, & Hogan, 1991; Bushman, & Baumeister, 1998 อ้างถึงใน กณิกนันต์ ศรีวิมลภ, 2553) รูปแบบทางสัมพันธภาพของบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในระดับสูงจึงเป็นในเชิงของการควบคุม บงการ และ โอ้อวด ส่งผลให้พวกเขาถูกปฏิเสธหรือกีดกันทางสังคม และนำมาซึ่งความรุนแรงและพฤติกรรมก้าวร้าว (Bushman, & Baumeister, 1998 อ้างถึงใน กณิกนันต์ ศรีวิมลภ, 2553)

นอกจากนั้นบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในระดับสูงมีการมองตนเองในทางบวกเกินจริง แต่ด้วยพวกเขามีความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตน พวกเขามีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่เปราะบาง จึงพยายามแสวงหาการยืนยันตนเอง (self-affirmation) จากบุคคลอื่นด้วยการทำให้

ตนเองรู้สึกเหนือกว่า พวกเขายังคงยึดมั่นที่จะแสดงอำนาจและแสดงความสามารถเหนือกว่าผู้อื่น แม้ว่าจะถูกกีดกันออกจากสังคมก็ตาม (Sedikides, Campbell, Reeder, Elliot, และ Gregg, 2002 อ้างถึงใน กณิกนันต์ ศรีวัลลภ, 2553) ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตนและการถูกกีดกันทางสังคมจึงมีลักษณะการแปรผันแบบตรงตามกัน หมายความว่ายิ่งบุคคลมีการเห็นคุณค่าแห่งตนสูงเท่าใด ก็มีแนวโน้มที่จะถูกกีดกันทางสังคมมากเท่านั้น และมักจะได้รับการเข้าร่วมกลุ่มน้อยลง ดังนั้นบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมีความสัมพันธ์กับความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตนที่เป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลกำกับต่อความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตนและการถูกกีดกันทางสังคมตามที่ได้กล่าวไว้ในข้างต้น

1.4 ความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตน และสุขภาวะทางจิต

Schroder-Abe และคณะ (2007) ศึกษาเรื่องอิทธิพลของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตน ต่อสุขภาพร่างกายและสุขภาวะทางจิต โดยสมมติฐานคือ การเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยสูง อาจส่งผลเสียต่อบุคคลได้ หากบุคคลนั้นๆมีความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตน หมายความว่า การเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยสูง แต่การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ โดยใช้ระยะเวลาในการฟื้นตัวจากความเจ็บป่วย เป็นดัชนีวัดสุขภาพร่างกาย และใช้มาตรวัดลักษณะนิสัย ความโกรธ และการแสดงความโกรธ มาตรวัดการอนุมานสาเหตุ และมาตรวัดความตื่นตระหนก (nervous) เป็นดัชนีวัดสุขภาวะทางจิต แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ครั้ง

การศึกษาที่ 1 ศึกษาเฉพาะบริบทของลักษณะนิสัยความโกรธและการแสดงความโกรธ พบว่า

ผู้ที่มีความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตน มีแนวโน้มที่จะเก็บกอดความโกรธมากกว่าผู้ที่มีความสอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตน

ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยต่ำ แต่การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง มีแนวโน้มเก็บกอดความโกรธมากกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยสูง และการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง

ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยสูง แต่การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ มีแนวโน้มเก็บกอดความโกรธมากกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยต่ำ และการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ

เมื่อทำการคำนวณหาค่าความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยใช้คะแนนมาตรฐาน (z score) พบว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยสูง แต่การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ มีแนวโน้มเก็บกอดความโกรธมากกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยต่ำ แต่การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง

การศึกษาที่ 2 พิจารณาระยะเวลาที่บุคคลใช้ในการเยียวยาอาการเจ็บป่วย เพื่อวัดสุขภาพร่างกาย และใช้มาตรวัดการอนุมานสาเหตุและมาตรวัดความตื่นตระหนก เพื่อวัดสุขภาพทางจิตพบว่า

ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยสูง แต่การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ มีแนวโน้มอนุมานสาเหตุความล้มเหลวว่ามาจากปัจจัยภายในมากกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยต่ำ และการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ

ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยสูง แต่การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ มีความตื่นตระหนกสูง

ผู้ที่มีความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตน ใช้เวลาในการฟื้นตัวจากความเจ็บป่วยนานกว่าผู้ที่มีความสอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตน

ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยสูง แต่การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ ใช้เวลาในการฟื้นตัวจากความเจ็บป่วยนานกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยต่ำ แต่การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง

ผลการวิจัยของ Schroder-Abe และคณะ (2007) จึงสรุปได้ว่าผู้ที่มีความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตน มีสุขภาพทางจิตในระดับต่ำกว่าผู้ที่มีความสอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตน

นอกจากความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตนแล้ว ยังมีงานวิจัยจำนวนหนึ่งที่สนับสนุนแนวคิดของความไม่สอดคล้องที่ส่งผลเสียต่อสุขภาพทางจิต เช่นการศึกษาอิทธิพลของความสอดคล้องระหว่างตัวตนต่อสุขภาพทางจิต ในข้อสรุปของ Higgins (1987) ที่ว่าความไม่สอดคล้องระหว่างตัวตนที่แท้จริง (real self) และตัวตนในอุดมคติ (ideal self) จะก่อให้เกิดผลเสีย และมีความสัมพันธ์กับอารมณ์ที่เกี่ยวข้องกับภาวะซึมเศร้า เช่น ความพึงพอใจ และความเสียใจ ขณะที่ความไม่สอดคล้องระหว่างตัวตนที่แท้จริงและตัวตนที่ควรจะเป็น (ought self) จะก่อให้เกิดผลเสีย และมีความสัมพันธ์กับการตอบสนองทางอารมณ์ที่เกี่ยวข้องกับการวิตกกังวล

1.5 ความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตน และวัตถุนิยม

มีการให้คำจำกัดความวัตถุนิยมไว้ว่า เป็นการที่บุคคลให้ความสำคัญกับการครอบครอง และเป็นเจ้าของสิ่งของอยู่ในระดับจำเป็น หรือเป็นสิ่งที่ช่วยเติมเต็มความปรารถนาขั้นสุดท้ายของบุคคลได้ (Richins & Dawson, 1992, p. 307 อ้างถึงใน J.K. Park, D.R. John, 2011) การทดลองที่เกิดขึ้นมากมายทั้งที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยา การตลาดหรือสังคม ค้นพบว่าเหตุผลส่วนใหญ่ที่ทำให้บุคคลให้ความสำคัญกับสิ่งของเช่นนี้นั้นเป็นเพราะใช้สิ่งของในการระบุตัวตน รักษาไว้ซึ่งความเป็นตัวตนและเสริมคุณค่าให้กับตนเอง (Belk, 1985; Holman, 1981; Kasser, 2002; Mukerji, 1983 อ้างถึงใน J.K. Park, D.R. John, 2011)

นักวิจัยเกี่ยวกับวัตถุนิยมในช่วงแรกมองว่าบุคคลใช้พฤติกรรมนี้ในการรับมือหรือทดแทนการเห็นคุณค่าแห่งตนที่อยู่ในระดับต่ำ จึงทำให้บุคคลเหล่านี้มีความอ่อนไหวต่อการเป็นผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยม (Braun & Wicklund, 1989; Chang & Arkin, 2002; Chaplin & John, 2007; Kasser, 2002; Richins & Dawson, 1992; Solberg et al., 2004 อ้างถึงใน J.K. Park, D.R. John, 2011) มีหลักฐานจากการทดลองว่าการกระตุ้นความรู้สึกแย่ในตัวเองทำให้เป็นวัตถุนิยมเพิ่มขึ้น (Braun & Wicklund, 1989; Chang & Arkin, 2002 อ้างถึงใน J.K. Park, D.R. John, 2011) ในขณะที่การเพิ่มความรู้สึกดีต่อตนเองทำให้เป็นวัตถุนิยมลดลง (Chaplin & John, 2007 อ้างถึงใน J.K. Park, D.R. John, 2011) จนถึงปัจจุบัน การทดลองเกี่ยวกับเรื่องนี้มักมุ่งเน้นไปที่การประเมินค่าตัวตนที่รับรู้ได้ โดยมีการใช้มาตรวัดที่วัดได้เพียงการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ และใช้การทดลองที่กระตุ้นความรู้สึกให้ออกมาอย่างเปิดเผยโดยถามผู้ร่วมการทดลองเกี่ยวกับมุมมองด้านบวกและลบต่อตนเองโดยตรง

อย่างไรก็ตาม แม้นักวิจัยจะมุ่งเน้นไปที่ความรู้สึกต่อตัวตนที่รับรู้ได้หรือการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ แต่หลายคนก็ยังมีเชื่อว่ามีคนที่มีลักษณะวัตถุนิยมเกิดจากการประเมินการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้และการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัย เช่น การวิเคราะห์ความผันของคนที่มีความผันของวัตถุนิยมมากและน้อย พบว่าความผันที่มีผลกระทบต่อบุคคลมากที่สุดนั้นจะเป็นความผันเกี่ยวกับความไม่มั่นใจ ความวิตกกังวลและความเครียดเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าแห่งตน ดังนั้นจึงอาจตีความได้ว่า วัตถุนิยมเกิดจากความกังวลที่ไม่ตระหนักรู้ หรือการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยด้วยเช่นกัน (Kasser, 2002 อ้างถึงใน J.K. Park, D.R. John, 2011)

ผู้บริโภคใช้การครอบครองสิ่งของในการเสริมสร้างคุณค่าให้ตนเองเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นอาจเป็นไปได้ว่าการที่บุคคลมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่ไม่สอดคล้อง อาจเป็นผลต่อเนื่องมาจากการปรับตัวเข้าหาการเป็นวัตถุนิยม ซึ่งการเพิ่มขึ้นของวัตถุนิยมนี้ไม่เกี่ยวข้องกับทิศทางของความไม่

สอดคล้อง เพราะไม่ว่าจะไม่สอดคล้องในรูปแบบใดก็จะมีวัตถุนิยมมากขึ้น และยิ่งความไม่สอดคล้องมีมากเท่าไร วัตถุนิยมก็จะยิ่งมีมากขึ้นเท่านั้น

Park & John (2011) ทำการทดลองเรื่องความไม่สอดคล้องกันระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้และการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยมีผลกับวัตถุนิยม โดยตั้งสมมติฐานว่าคุณค่าใดที่มีระดับของความไม่สอดคล้องกันมากระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้และการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยก็จะเป็นผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมมากกว่าผู้ที่มีระดับของความไม่สอดคล้องกันน้อย

ผู้ร่วมการทดลองทำการทดลองโดยวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้จากแบบวัด The Rosenberg Self-esteem Scale (RSES) ซึ่งเป็นข้อคำถามให้เลือกตอบเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย ทั้งหมด 10 ข้อ ส่วนการวัดการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยได้ใช้การวัดแบบ the self-esteem Implicit Association Test (IAT) ซึ่งเป็นการทดสอบโดยการใช้คอมพิวเตอร์

การวัดวัตถุนิยมใช้เทคนิคการเลือกแปะ (Collage technique) ที่เคยใช้ในการวิจัยวัตถุนิยมสมัยเก่า โดยเป็นงานที่ให้ประเมินความสนใจส่วนตัวต่อการครอบครองวัตถุในบริบทที่มี กิจกรรมอื่นๆ การประสบความสำเร็จ และความสัมพันธ์ทางสังคม อันเปรียบได้กับ ความสุข ความสำเร็จ หรือ ความเป็นอยู่ที่ดี

การทดลองทำโดยผู้ทำการทดลองถามคำถามผู้ร่วมการทดลองว่า “อะไรเป็นสิ่งที่ทำให้คุณมีความสุข” และผู้ทำการทดลองก็ได้ แสดงรายการ 4 ประเภท ได้แก่ 1) กิจกรรม 2) คน 3) วัตถุต่างๆ และ 4) ความสำเร็จ ให้ผู้เข้าร่วมการทดลองดู

ผู้ทำการทดลองได้บอกให้ผู้ร่วมการทดลองได้ทำเลือกแปะความสุขของเขาใน 2 ขั้นตอน คือ 1. ให้เลือกรายการที่รายการก็ได้ตามแต่พอใจ และให้นำรายการเหล่านี้ไปติดบนบอร์ด (ที่สามารถลอกและติดใหม่ได้ง่าย) ต่อมา 2. ให้ผู้ร่วมการทดลองเลือกรายการออกครึ่งหนึ่งจากที่ตนเลือกไว้ในคราวแรก ทั้งไว้แต่ที่สำคัญต่อความสุขที่สุด ขั้นตอนนี้มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้ร่วมการทดลองคิดอย่างรอบคอบขึ้นถึงรายการที่เขาเลือก หลังจากนั้นผู้ทำการทดลองได้ทำการถ่ายภาพบอร์ดของผู้ทำการทดลองไว้เพื่อนำมาวิเคราะห์ผล และจำนวนของรายการประเภท “วัตถุต่างๆ” จะถูกนับเพื่อตั้งเป็นค่าของความนิยมวัตถุในตัวบุคคล โดยผู้ที่เลือกรายการวัตถุต่างๆก็จะได้รับการพิจารณาว่าเป็นผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมมาก

จากการทดลองพบว่า ผู้ร่วมการทดลองที่มีระดับของความไม่สอดคล้องระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้และการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยมากก็ยังมีแนวโน้มว่าจะเป็นผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมมากกว่าผู้ร่วมการทดลองที่มีระดับของความไม่สอดคล้องกันน้อยกว่า ไม่ว่าจะมีความไม่สอดคล้องกัน ในแบบที่การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้มากกว่าการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย หรือ การเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยมากกว่าการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้

เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยกับผลการวิจัยในอดีตจะพบว่า งานวิจัยในอดีตมักเน้นความสัมพันธ์ระหว่าง วัตถุนิยมและเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ ซึ่งผลการวิจัยในครั้งนี้ได้สนับสนุน

ความคิดที่ว่าวัตถุนิยมขึ้นอยู่กับระดับของการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย ซึ่งสำคัญพอๆกับการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ ดังนั้นระดับของความไม่สอดคล้องกันของการเห็นคุณค่าแห่งตนจึงเป็นตัวทำนายวัตถุนิยมได้ดีกว่าทำนายจากการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้เพียงอย่างเดียว

การทดลองต่อมาได้ทำการควบคุมระดับของความไม่สอดคล้องกัน โดยการเพิ่มการเหนี่ยวนำ(Priming) การเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย ผลการทดลองพบว่า ผู้ร่วมการทดลองที่มีระดับของความไม่สอดคล้องกันน้อย (ผู้ร่วมการทดลองที่มีระดับการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูงในเงื่อนไขที่ถูกเหนี่ยวนำ) จะเป็นวัตถุนิยมน้อยกว่าผู้ร่วมการทดลองที่มีระดับของความไม่สอดคล้องกันมาก (ผู้ร่วมการทดลองที่มีระดับการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำในเงื่อนไขที่ถูกเหนี่ยวนำ)

การทดลองต่อมาได้จัดกระทำให้ผู้ร่วมการทดลองให้มีภาวะทรัพยากรทางการรู้คิดจำกัด (Cognitive load) ผลการทดลองพบว่า จะช่วยลดการเข้าถึงทรัพยากรของความไม่สอดคล้องกันระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้และการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย ทำให้ลดการแสดงออกของวัตถุนิยมในผู้ที่มีระดับของความไม่สอดคล้องกันมาก

การทดลองสุดท้ายได้ทดลองเกี่ยวกับผู้ที่มีระดับของความไม่คล้องจองกันระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้และการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย จะแสวงหาการครอบครองวัตถุว่าเป็นหนทางที่น่าดึงดูดใจสำหรับการเสริมตน (Self enhancement) โดยผู้ทำการทดลองได้แสดงโฆษณาผลิตภัณฑ์ที่มีประโยชน์ด้านการเสริมตน และที่ผลิตภัณฑ์เกี่ยวข้องกับความเป็นตัวตน โดยใช้หลักการ การกำกับอ้างอิงตนเอง (Self-referencing) ผลการทดลองพบว่าผู้ที่มีระดับของความไม่คล้องจองกันมากระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้และการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยจะใช้การครอบครองวัตถุเพื่อเสริมตน ผู้บริโภคที่มีระดับความไม่สอดคล้องกันของการเห็นคุณค่าแห่งตนมากจะพบว่าผลิตภัณฑ์ที่มีคุณสมบัติเสริมตนจะมีความน่าดึงดูดใจมากกว่าเมื่อมันง่ายที่จะเชื่อมโยงกับตัวตน (โฆษณาที่มีการอ้างอิงตนเองสูง) ซึ่งช่วยเอื้อให้กับการเสริมตนมากกว่าเมื่อยากแก่การเชื่อมโยงกับตัวตน (โฆษณาที่มีการอ้างอิงตนเองต่ำ) ในทางกลับกัน ผู้บริโภคที่มีระดับความไม่สอดคล้องกันของการเห็นคุณค่าแห่งตนน้อยจะไม่ได้รับผลกระทบจากการครอบครองของโฆษณา

2. วัตถุนิยม

วัชรารณณ์ เฟงจิตต์ (2543) ได้นิยามว่า วัตถุนิยมเป็นกลุ่มความเชื่อเกี่ยวกับความสำคัญของการครอบครองวัตถุ สิ่งของที่มีต่อชีวิตของบุคคล โดยผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมจะมีศูนย์กลางของชีวิตที่การได้ครอบครองสิ่งของทางวัตถุ มองว่าการได้ครอบครองวัตถุเป็นหนทางแห่งความสุข และตัดสินใจความสำเร็จในชีวิตของตนเองและผู้อื่นจากการครอบครองวัตถุสิ่งของ

วันวิสาข เอกภรณ์พงษ์ (2551) ได้นิยามว่า วัตถุนิยมเป็นค่านิยมที่บุคคลจะให้การครอบครองวัตถุและการได้มาซึ่งวัตถุเป็นศูนย์กลางของชีวิต มองการครอบครองวัตถุเป็นหนทางแห่งความสุข และเป็นตัวบ่งชี้ความสำเร็จของตนเองและผู้อื่น

Belk (1984) ได้นิยาม วัตถุนิยมว่าเป็นความสำคัญของผู้บริโภคที่ยึดติดกับการครอบครองทางโลก โดยระดับของผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมสูงสุดจะถือว่าการครอบครองวัตถุเป็นศูนย์กลางของชีวิตของเขาและเป็นแหล่งของความพึงพอใจและไม่พึงพอใจที่สุด

Belk (1985) ได้พัฒนามาตรวัดวัตถุนิยมโดยประกอบด้วยการวัด 3 องค์ประกอบ ได้แก่ ลักษณะนิสัยชอบครอบครองวัตถุ ลักษณะนิสัยไม่เผื่อแผ่ และลักษณะนิสัยขี้อิจฉา

โดยมีนิยามของแต่ละองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. ลักษณะนิสัยชอบครอบครองวัตถุ (possessiveness) มีนิยามว่า แนวโน้มที่บุคคลจะคงไว้ซึ่งการควบคุมหรือเป็นเจ้าของในการครอบครองของตนเองไว้ รวมทั้งความกังวลเกี่ยวกับการสูญเสียการครอบครอง

2. ลักษณะนิสัยไม่เผื่อแผ่ (nongenerosity) มีนิยามว่า การไม่ปรารถนาที่จะให้การครอบครองหรือแบ่งปันการครอบครองกับบุคคลอื่น รวมทั้งการไม่เต็มใจที่จะให้ยืมหรือบริจาคสิ่งที่อยู่ในการครอบครองของตนกับบุคคลอื่น และมีเจตคติทางลบต่อการบริจาค

3. ลักษณะนิสัยขี้อิจฉา (envy) มีนิยามว่า ความปรารถนาที่จะครอบครองสิ่งที่อยู่ในการครอบครองของบุคคลอื่น โดยอาจจะเป็นวัตถุ ประสบการณ์หรือ คนของบุคคลอื่นก็ได้ นอกจากนี้บุคคลที่มีนิสัยขี้อิจฉายังรู้สึกไม่พอใจบุคคลที่เป็นเจ้าของสิ่งที่น่าพึงปรารถนาเหล่านั้น ซึ่งต่างจากความหึงหวง (jealousy) ซึ่งหมายถึงสิ่งในครอบครองของตนเอง ส่วนขี้อิจฉา (envy) จะหมายถึงสิ่งในครอบครองของผู้อื่น

จากการวัดองค์ประกอบทั้ง 3 ของวัตถุนิยมพบว่าเป็นการวัดที่ไม่ดีนัก และไม่ได้รับความนิยม แต่มีความเที่ยงและความตรงเพียงพอที่จะมีประโยชน์ในการนำมาใช้ในทางจิตวิทยา ผู้บริโภคคนกว่าจะมีภาวะสันนิษฐานที่ได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้น จากผลการทดลองพบว่าลักษณะนิสัย (โดยเฉพาะ นิสัยไม่เผื่อแผ่ (nongenerosity) และนิสัยขี้อิจฉา (envy)) เป็นที่มาสำคัญของความไม่พึงพอใจในมนุษย์

2.1 วัตถุนิยมและการเห็นคุณค่าแห่งตน

ผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมสูงจะมีปัญหาอยู่ 2 ประเภท ต่อการเห็นคุณค่าแห่งตน คือ 1. พวกเขาจะมีแนวโน้มที่จะเห็นคุณค่าแห่งตนต่ำ หรือ มักจะมีมุมมองทางลบต่อความสามารถของเขา และ 2. พวกเขามีแนวโน้มที่จะเกิดความรู้สึกเห็นคุณค่าแห่งตนเพียงชั่วคราวเท่านั้น (Deci & Ryan, 1995 อ้างถึงใน Kasser & Kasser, 2001) ในขณะที่ความรู้สึกมีคุณค่าของเขายั่งยืนอยู่กับการประสบความสำเร็จ

ภายนอกและคำสรรเสริญ มากกว่าความรู้สึกที่หยิ่งรักลึกหรือความเชื่อมั่นในตนเอง ด้วยเหตุนี้ ความรู้สึกมีค่าของบุคคลจึงเปลี่ยนไปได้โดยง่าย เพราะบาง และยังง่ายที่จะปะทะเมื่อพบกับ สถานการณ์ภายนอก (Kasser & Kasser, 2001)

โดยพบว่าผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมสูงมักจะรายการการเห็นคุณค่าแห่งตนในระดับต่ำ (Kasser & Ryan, 2001 อ้างถึงใน Kasser & Kaeser, 2001) นอกจากนี้ผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมจะเป็นกังวลอย่างมากต่อการแข่งขันและรางวัลตอบแทน รวมถึงการที่ตนเองเกี่ยวข้องในการทำพฤติกรรมมากกว่า (Kasser & Ryan, 1993 อ้างถึงใน Kasser & Kaeser, 2001) ทั้งสองสิ่งนี้เป็นสัญญาณของการเห็นคุณค่าแห่งตนที่ชั่วคราว (Deci & Ryan, 1995 อ้างถึงใน Kaeser & Kasser, 2001) ยิ่งไปกว่านั้น ภาพในอุดมคติของผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมในมุมมองเชิงธุรกิจมักจะมีแนวโน้มที่จะไม่มั่นใจในคุณค่าของตนและพึงพอใจน้อยกว่าในชีวิต (Richin, 1995 อ้างถึงใน Kasser & Kaeser, 2001)

2.2 มาตรการวัตถุนิยม Material Values Scale ของ Richins และ Dawson (1992)

มาตรที่นิยมมากคือ Material values scale (MVS) ของ Richins และ Dawson (1992) มีจำนวนทั้งสิ้น 18 ข้อกระทง แต่ได้ที่ได้รับความนิยมมากกว่าคือ MVS ที่ถูกปรับให้เหลือแค่ 15 ข้อ เพราะมีค่าอัลฟาที่สูงกว่า และจำนวนข้อน้อยกว่าอีกด้วย

2.2.1 ความเข้าใจเกี่ยวกับวัตถุนิยม

ในคำศัพท์คำว่าวัตถุนิยมนั้นถูกใช้อย่างอิสระเสรี บ่อยครั้งที่ไม่มี ความหมายจริงๆ คำว่า วัตถุนิยมมักจะถูกเชื่อมโยงอย่างแพร่หลายกับ “การฝึกฝนในความ ต้องการ และความปรารถนาใน วัตถุ เพิกเฉยต่อศาสนา วิถีชีวิต ความคิดเห็น หรือมีความโน้มเอียงโดยยึดความสนใจในวัตถุเป็น หลัก” จาก *Oxford English Dictionary* วัตถุนิยมเชื่อมโยงกับ “การตั้งอยู่บนความสนใจในการได้รับ และการใช้จ่าย” (Rassuli and Hollandar, 1986 อ้างถึงใน Richins, M. L. & Dawson, S., 1992)

(Fournier and Richins, 1991 อ้างถึงใน Richins, M. L. & Dawson, S., 1992) ได้เปรียบเทียบความเข้าใจที่เกี่ยวกับวัตถุนิยมที่เป็นที่แพร่หลาย และทฤษฎีต่างๆ พบว่า มีองค์ประกอบ 3 องค์ประกอบที่มักจะสามารพบได้บ่อยในความคิดเกี่ยวกับวัตถุนิยมของผู้บริโภค

1. การได้ครอบครองวัตถุเป็นศูนย์กลางของชีวิต (Centrality) ผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมจะให้การครอบครองวัตถุและการได้มาซึ่งวัตถุเป็นศูนย์กลางชีวิตของพวกเขา Duan(1983) อธิบายวัตถุนิยมว่าเป็นรูปแบบการใช้ชีวิตที่มีระดับของการทำงานในการบริโภควัตถุสูงเป็นเป้าหมายและแรงผลักดัน

2. การได้ครอบครองวัตถุเป็นหนทางไปสู่ความสุข (Happiness) หนึ่งเหตุผลที่การครอบครองวัตถุ และการได้มาซึ่งวัตถุนั้นค่อนข้างเป็นแก่นของผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมเพราะพวกเขา

มองว่าสิ่งเหล่านั้นจำเป็นต่อการที่จะสร้างความพึงพอใจ และชีวิตที่อยู่ดีมีสุขในชีวิตของพวกเขาได้ มักจะให้ความสำคัญกับการครอบครองวัตถุ และเงินเป็นความสุขส่วนตัว และเป็นความก้าวหน้าทางสังคม

3. การครอบครองวัตถุบ่งบอกถึงความสำเร็จ (Success) ผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมมักจะตัดสินความสำเร็จของพวกเขาและคนอื่นๆจากปริมาณ และคุณภาพของการครอบครองวัตถุที่มีเก็บสะสมไว้ ผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมจะมองความสำเร็จของตนถึงการที่ตนเองสามารถได้มาซึ่งสินค้าต่างๆที่สามารถสร้างภาพลักษณ์ที่น่าพึงปรารถนาได้

วัตถุนิยมแบ่งเป็น 2 รูปแบบ คือ วัตถุนิยมทางเครื่องมือ (Instrumental materialism) เป็นรูปแบบที่ไม่เป็นอันตราย เป็นหนทางไปสู่การค้นพบ และเพื่อที่จะเข้าใกล้ค่านิยมส่วนตัวกับเป้าหมายในชีวิต และวัตถุนิยมเพื่อเป็นจุดหมายปลายทาง (Terminal materialism) เป็นรูปแบบที่เป็นอันตราย เป็นการบริโภคเพื่อการครอบครองวัตถุอย่างเดียวน อาจทำเพื่อให้ตนเองถูกชื่นชม และมีผู้คนมาอิจฉาตนเอง

2.2.2 การพัฒนามาตร

จุดเริ่มต้นของข้อกระทงของมาตรวัดวัตถุนิยมนั้นมีพื้นฐานมาจากทฤษฎี และความเข้าใจเกี่ยวกับวัตถุนิยมที่มีอย่างแพร่หลาย จากการสำรวจ กลุ่มตัวอย่างผู้บริโภคร 11 คนถูกถามให้ตอบคำถามแบบปลายเปิดเกี่ยวกับเจตคติ และคุณค่าของผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมที่ตนรู้เกี่ยวกับคนที่มีความเป็นวัตถุนิยมต่างๆไป กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ชาย และผู้หญิงจำนวนใกล้เคียงกัน มีการกระจายอายุ และระดับทางฐานะ คำอธิบายทางเจตคติที่ถูกพูดถึงบ่อยๆจะถูกเปลี่ยนมาเป็นข้อกระทง ซึ่งผู้วิจัยก็จะสร้างข้อกระทงที่แสดงถึงขอบเขตทั้ง 3 องค์ประกอบที่เกี่ยวกับวัตถุนิยมที่กล่าวไว้ข้างต้น นอกจากนี้แหล่งที่มาอื่นๆของข้อกระทงคือคุณลักษณะของผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมในงานเขียนต่างๆ และจากที่นักวิจารณ์สังคมให้ความสำคัญ จากการเก็บข้อมูลเริ่มแรกทำให้มีข้อกระทงถูกสร้างขึ้นมากกว่า 120 ข้อ

ต่อมาได้มีการกลั่นกรองข้อกระทงจากนักศึกษาของมหาวิทยาลัยแห่งใหญ่ 3 แห่ง ความเที่ยง ความปรารถนาทางสังคม และการประเมินค่าความตรงจากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษา ทำให้เหลือข้อกระทง 48 ข้อ ไว้ทำการวิเคราะห์ต่อไป

จากนั้น ได้มีการทำการกลั่นกรองข้อกระทงเพิ่มเติม และทดสอบความตรงจากการทำสำรวจผู้บริโภครทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (email) หลังจากการสำรวจครั้งแรกทำให้เหลือข้อกระทงความเป็นวัตถุนิยม 30 ข้อ และจากการทำการวิเคราะห์ตัวแปร และการประเมินความเที่ยงเพิ่มเติมกับข้อกระทง 30 ข้อนี้ ทำให้มีข้อกระทงเหลือ 18 ข้อ เป็นข้อกระทงเกี่ยวกับการได้ครอบครองวัตถุเป็นศูนย์กลางของชีวิต (Centrality) 7 ข้อ การครอบครองวัตถุบ่งบอกถึง

ความสำเร็จ (Success) 6 ข้อ และการได้ครอบครองวัตถุเป็นหนทางไปสู่ความสุข (Happiness) 5 ข้อ แล้วก็ได้มีการทดสอบความเที่ยงด้วย

ความปรารถนาทางสังคมอาจจะเป็นปัญหาต่อการวัดวัตถุนิยมนี้ได้ เพราะในยุคปัจจุบัน วัตถุนิยมนั้นค่อนข้างจะเป็นที่ยอมรับได้ในสังคมมากกว่าในอดีต แต่จากการทดสอบหาค่าความสัมพันธ์แล้วทำให้เห็นว่าอคติของความปรารถนาทางสังคมนี้จะไม่เป็นปัญหาต่อการวัดวัตถุนิยมนี้

2.2.3 การทดสอบความเที่ยงของมาตร

ในเรื่องของผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยม และคุณค่าของการได้มา (Materialists and the Value of Acquisition) จากการทดสอบผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมสูงจะรู้ว่าต้องการรายได้มากกว่าผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมต่ำ จากการทดสอบที่สองผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมสูงจะชื่นชอบและให้ความสำคัญแก่ “ความมั่นคงทางการเงิน” มากกว่า และให้ความสำคัญกับ “ความสัมพันธ์ที่อบอุ่นกับผู้อื่น” น้อยกว่าในผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยม และผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยม จะมีแนวโน้มที่จะให้ความสำคัญกับการได้มา (ความมั่นคงทางการเงิน) ในเรื่องของเป้าหมายในชีวิตสูงกว่าผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมต่ำ

ในเรื่องของวัตถุนิยม และการได้ครอบครองวัตถุเป็นศูนย์กลางของชีวิต (materialism and self centeredness) ผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมสูงจะใช้จ่ายให้กับตนเองมากกว่าผู้ที่นิยมวัตถุนิยมต่ำ จากการวิเคราะห์ผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมจะเห็นแก่ตัว คือ ต้องการที่จะรักษาทรัพยากรของตนเองเอาไว้สำหรับตนเอง และจะมีการแบ่งปันสิ่งที่ตนเองมีให้กับผู้อื่นน้อยกว่าทั้งในรูปแบบของเงิน และการครอบครองวัตถุวัตถุ มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างมาตรวัดวัตถุนิยมกับมาตรความไม่เอื้อเพื่อเท่ากับ .25 ($p < .001$)

ในเรื่องของวัตถุนิยม และความเรียบง่ายในการใช้วัตถุ (Materialism and Voluntary Simplicity) วัตถุนิยมกับมาตรการใช้ชีวิตแบบเรียบง่าย (การใช้ชีวิตแบบเรียบง่ายอย่างเช่น ใช้จักรยานในการเดินทางแทนการใช้รถจักรยานยนต์ เป็นต้น) มีความสัมพันธ์กันแบบมีนัยสำคัญ แต่ไม่ได้อยู่ในระดับที่สูงมาก ซึ่งอาจเกิดจากปัญหาของตัวมาตรวัดความเรียบง่ายในการใช้วัตถุ

วัตถุนิยม กับความพึงพอใจ (Materialism and Satisfaction) วัตถุนิยมสัมพันธ์ทางลบกับความพึงพอใจในมุมมองของชีวิตทั้งหมด ความสัมพันธ์จะมีระดับสูงสุดสำหรับความพึงพอใจในรายได้หรือมาตรฐานในการใช้ชีวิต ($r = -.39$) และน้อยที่สุดสำหรับความพึงพอใจในชีวิตครอบครัว ($r = -.17$)

ความอิจฉาริษยา คือ ไม่มีความสุข หรือรู้สึกไม่ดีต่อความสุข ความสำเร็จ หรือวัตถุที่น่าพึงปรารถนาของผู้อื่น จากการทดสอบ ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างวัตถุนิยมกับความอิจฉาริษยา คือ .47 ($p < .001$)

การเห็นคุณค่าแห่งตนมักจะถูกอธิบายว่าเป็นการวัดตัวตน การประเมินว่าดีเป็นอย่างไร แย่เป็นอย่างไร ซึ่งจากการทดสอบค่าสหสัมพันธ์ของวัดคุณนิยกับการเห็นคุณค่าแห่งตนคือ $-.12(p < .05)$

การพัฒนามาตรอันนี้ทำเพื่ออธิบายถึงการพัฒนาการวัดคุณค่าของวัตถุที่แสดงถึงการสร้างคำอธิบายเกี่ยวกับวัดคุณนิยที่อยู่ในงานเขียนสังคมศาสตร์ และที่ใช้กันทั่วไป มาตรการที่วัด 3 มุมมองที่สัมพันธ์กับวัดคุณนิยการได้ครอบครองวัตถุเป็นศูนย์กลางของชีวิต การได้ครอบครองวัตถุเป็นหนทางในการหาความสุข และการมีทรัพยากรวัตถุเป็นการบ่งบอกถึงความสำเร็จ มีระดับของความเที่ยงที่พอใจ และมีการประเมินความตรงขั้นต้นที่ประสบความสำเร็จ

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงอิทธิพลของความสอดคล้องและไม่สอดคล้องระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย และการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ มีความสัมพันธ์ต่อการเป็นผู้ที่มีลักษณะวัดคุณนิย เพื่อตอบคำถามที่ว่าผู้ที่มีความสอดคล้องระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย และการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ จะมีระดับความเป็นวัดคุณนิยที่แตกต่างจากผู้ที่มีความไม่สอดคล้องระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย และการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้หรือไม่ และอย่างไร

สมมติฐานการวิจัย

การวิจัยนี้มีสมมติฐานทั้งหมด 4 ข้อได้แก่

1. ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยสูง และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ จะมีค่านิยมทางวัตถุสูงกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยสูง และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง
2. ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยสูง และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ จะมีค่านิยมทางวัตถุสูงกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยต่ำ และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ
3. ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยต่ำ และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง จะมีค่านิยมทางวัตถุสูงกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยสูง และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง
4. ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยต่ำ และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง จะมีค่านิยมทางวัตถุสูงกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยต่ำ และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ

บุคคล	มีระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัยสูง	มีระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนัยต่ำ
มีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองที่ รับรู้สูง	วัตถุนิยมต่ำ	วัตถุนิยมสูง
มีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองที่ รับรู้ต่ำ	วัตถุนิยมสูง	วัตถุนิยมต่ำ

ขอบเขตของการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาอิทธิพลของความไม่สอดคล้องกันระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้และการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยต่อการเป็นผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยม

คำจำกัดความในการวิจัย

1. การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ หมายถึง ความรู้สึกและการประเมินเกี่ยวกับตนเอง ตามการรับรู้ที่เกิดจากกระบวนการทางปัญญา ในงานวิจัยนี้การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ หมายถึง คะแนนที่ได้จากมาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตน

2. การเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย หมายถึง ความรู้สึกและการประเมินเกี่ยวกับตนเอง โดยอัตโนมัติ อันเกิดจากกระบวนการจิตไร้สำนึก ในงานวิจัยนี้การเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัย หมายถึง คะแนนที่ได้จากมาตรวัดความชื่นชอบตัวอักษร

3. ความไม่สอดคล้องกันระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้และการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย หมายถึง ความแตกต่างระหว่างระดับของการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้และการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยที่เป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม ซึ่งเกิดจากการที่ระดับการเห็นคุณค่าแห่งตนรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งมีระดับที่สูงกว่า หรือต่ำกว่าอีกรูปแบบหนึ่ง

ทิศทางของความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตน อาจเกิดขึ้นได้ใน 2 กรณี ได้แก่

3.1 คะแนนความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตนมีค่าเป็นบวก หมายถึง มีคะแนนการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง แต่มีคะแนนการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยต่ำ

3.2 คะแนนความไม่สอดคล้องของการเห็นคุณค่าแห่งตนมีค่าเป็นลบ หมายถึง มีคะแนนการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ แต่มีคะแนนการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยสูง

ในงานวิจัยนี้ความไม่สอดคล้องกันระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้และการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัย หมายถึง ระดับความแตกต่างระหว่างคะแนนจากมาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตน ซึ่งเป็นมาตรวัดระดับการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ และคะแนนจากมาตรวัดความชื่นชอบตัวอักษร ซึ่งเป็นมาตรวัดระดับการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัย

4. วัตถุนิยม หมายถึง การมีความสนใจ ทุ่มเท และปรารถนาในวัตถุเป็นอย่างมาก จนรับมาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต โดยผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมจะมีศูนย์กลางของชีวิตที่การได้ครอบครองสิ่งของทางวัตถุ มองว่าการได้ครอบครองวัตถุเป็นหนทางแห่งความสุข และตัดสินความสำเร็จในชีวิตของตนเองและผู้อื่นจากการครอบครองวัตถุสิ่งของ ในงานวิจัยนี้วัตถุนิยม หมายถึง คะแนนที่ได้จากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุของวันวิสาข์ เอกกรรมพงษ์(2551) และมาตรวัดความเป็นวัตถุนิยม โดยการเลือกคำ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างความไม่สอดคล้องกันของการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้และการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยว่าสัมพันธ์กับการเป็นผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยม
2. สามารถนำผลการศึกษาที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาในผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยมที่มีจำนวนมากขึ้นในปัจจุบัน
3. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจเกี่ยวกับความไม่สอดคล้องกันของการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้และการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัย และผู้ที่มีลักษณะการเป็นผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยม ได้ใช้ในการทำวิจัยต่อไป
4. พัฒนา และคิดค้นมาตรวัดความเป็นวัตถุนิยมโดยการเลือกแปะ ซึ่งเป็นการวัดค่านิยมทางวัตถุที่ยังไม่เคยใช้ในงานวิจัยของประเทศไทยสำหรับใช้ในงานวิจัยชิ้นต่อไป

บทที่ 2

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ (Correlation Study) เพื่อทดสอบอิทธิพลของความสอดคล้อง และความไม่สอดคล้องระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย และการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ ต่อการทำนายระดับวัตถุนิยม

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ลงทะเบียนเรียนในวิชา 3800101 จิตวิทยาทั่วไป ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2555 จำนวน 90 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนในงานวิจัยนี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนที่ 1 เป็นการวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัย เครื่องมือที่ใช้คือ แบบทดสอบความชื่นชอบตัวอักษร ส่วนที่ 2 เป็นการวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ เครื่องมือที่ใช้คือมาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ และการทดสอบค่านิยมทางวัตถุ เครื่องมือที่ใช้คือมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุและการทดลองเครื่องมือวัดวัตถุนิยม ดังนี้

1. มาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัย
2. มาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้
3. มาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ
4. เครื่องมือวัดวัตถุนิยม

1.มาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัย

วัดการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยด้วยแบบทดสอบความชื่นชอบตัวอักษร (The name letter effect) ที่พัฒนามาตร โดย นางสาวหยกฟ้า อิศรานนท์ เป็นการทดสอบความชื่นชอบตัวอักษรแรกของชื่อและนามสกุล สำหรับภาษาไทยประกอบด้วยตัวอักษร 42 ตัว (คัดออก 2 ตัว ได้แก่ ข และ ค)

ส่วนภาษาอังกฤษประกอบด้วยตัวอักษร 26 ตัว จากนั้น เรียงลำดับตัวอักษรขึ้นใหม่ 8 รูปแบบ คำนวณจากลำดับการเรียงตัวอักษรภาษาไทย 2 แบบ ซึ่งแบบที่ 1 ขึ้นต้นด้วย “ก” แบบที่ 2 ขึ้นต้นด้วย “อ” ลำดับการเรียงตัวอักษรภาษาอังกฤษ 2 แบบ ซึ่งแบบที่ 1 ขึ้นต้นด้วย “A” แบบที่ 2 ขึ้นต้นด้วย “Z” และลำดับก่อนหลังในการทดสอบตัวอักษรภาษาไทยและภาษาอังกฤษ 2 แบบ จึงรวมเป็น 8 แบบ ทั้งนี้กำหนดช่วงให้เป็นมาตรฐานค่าแบบลิเคิร์ต 5 ช่วง

หยกฟ้า อิศรานนท์ (2551) พบว่าคะแนนที่คำนวณจากการทดสอบความชื่นชอบตัวอักษรของทั้ง 8 แบบ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งจากคะแนนที่คำนวณจากความชื่นชอบตัวอักษรภาษาไทย [$F(7, 264) = 1.68, p = .113$] และภาษาอังกฤษ [$F(7, 264) = 1.22, p = .292$] ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยส่วนรวมก็ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งจากคะแนนที่คำนวณจากความชื่นชอบตัวอักษรภาษาไทย [$F(7, 264) = 1.53, p = .159$] และภาษาอังกฤษ [$F(7, 264) = 1.01, p = .393$] อีกทั้งยังพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความชื่นชอบตัวอักษรภาษาไทยมากกว่า คะแนนความชื่นชอบตัวอักษรภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ [$t(271) = 3.94, p = .000$ (สองหาง)] เพราะกลุ่มตัวอย่างคุ้นเคยกับภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาประจำชาติมากกว่า กล่าวได้ว่าประเภทของตัวอักษรมีอิทธิพลต่อคะแนนความชื่นชอบตัวอักษร

งานวิจัยนี้จึงนำมาตรนี้มาใช้ในการวัดการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนำเพียงการทดสอบความชื่นชอบตัวอักษรภาษาไทยมาใช้เท่านั้น เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นคนไทยทั้งหมด เป็นการทดสอบความชื่นชอบตัวอักษรแรกของชื่อและนามสกุล ตัวอักษรภาษาไทยประกอบด้วยตัวอักษร 42 ตัว (คัดออก 2 ตัว ได้แก่ ๗ และ ๓ เนื่องจากเป็นตัวอักษรที่ไม่นิยมใช้ในปัจจุบัน) คำนวณจากลำดับการเรียงตัวอักษรภาษาไทยที่ขึ้นต้นด้วย “ฮ”

การประเมินความชื่นชอบตัวอักษร กำหนดช่วงให้เป็นมาตรฐานค่าแบบลิเคิร์ต 5 ช่วง ตั้งแต่ 1-5 โดยมีความหมายดังนี้

1	หมายถึง	น้อย
2	หมายถึง	ค่อนข้างน้อย
3	หมายถึง	ปานกลาง
4	หมายถึง	ค่อนข้างมาก
5	หมายถึง	มาก

คะแนนการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนำ คำนวณจากการประเมินความชื่นชอบตัวอักษรแรกของชื่อและนามสกุลของผู้ตอบแต่ละคน ลบด้วยคะแนนเฉลี่ยความชื่นชอบตัวอักษรนั้นๆ ที่ละตัวของผู้ตอบที่ไม่ได้มีตัวอักษรดังกล่าวเป็นตัวแรกของชื่อและนามสกุล แบ่งเป็น 2 ส่วนคือ คะแนนความชื่นชอบตัวอักษรแรกของชื่อ และนามสกุล ดังนี้

1. คะแนนความชื่นชอบตัวอักษรแรกของชื่อของผู้ตอบแต่ละคน

ลบด้วย

ค่าเฉลี่ยของคะแนนความชื่นชอบตัวอักษรของผู้ตอบที่ไม่ได้มีตัวอักษรดังกล่าว
เป็นตัวแรกของชื่อและนามสกุล

เท่ากับ

คะแนนความชื่นชอบตัวอักษรแรกของชื่อ

2. คะแนนความชื่นชอบตัวอักษรแรกของนามสกุลของผู้ตอบแต่ละคน

ลบด้วย

ค่าเฉลี่ยของคะแนนความชื่นชอบตัวอักษรของผู้ตอบที่ไม่ได้มีตัวอักษรดังกล่าว
เป็นตัวแรกของชื่อและนามสกุล

เท่ากับ

คะแนนความชื่นชอบตัวอักษรแรกของนามสกุล

ดังนั้น

คะแนนความชื่นชอบตัวอักษรแรกของชื่อ

บวกด้วย

คะแนนความชื่นชอบตัวอักษรแรกของนามสกุล

เท่ากับ

คะแนนความชื่นชอบตัวอักษร

ตัวอย่างเช่น นายชื่อสัตย์ ยุติธรรม มีตัวอักษรแรกของชื่อคือ ซ และตัวอักษรแรกของนามสกุลคือ ย ผู้ตอบที่ไม่มีตัวอักษร ซ และ ย เป็นตัวอักษรแรกของชื่อและนามสกุล ประเมินความชื่นชอบตัวอักษร ซ และ ย โดยมีค่าเฉลี่ยความชื่นชอบเท่ากับ 3 และ 2 ตามลำดับ ค่าเฉลี่ยความชื่นชอบนี้ เป็นคะแนนมาตรฐานของตัวอักษร ซ และ ย

หากนายชื่อสัตย์ ยุติธรรม ประเมินความชื่นชอบตัวอักษร ซ และ ย เท่ากับ 4 และ 5 ตามลำดับ คะแนนความชื่นชอบตัวอักษรของนายชื่อสัตย์ ยุติธรรม จะเท่ากับ 4 คะแนน คิดจาก $(4-3) + (5-2) = 4$ (เกิดจากการนำคะแนนความชื่นชอบตัวอักษรแรก ลบด้วยคะแนนมาตรฐาน)

การคิดคะแนนการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัย ด้วยการทดสอบความชื่นชอบตัวอักษร หากมีคะแนนความชื่นชอบตัวอักษรสูงมากเท่าใด หมายถึง มีการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยสูงมากเท่านั้น

2. มาตรการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้

งานวิจัยนี้ใช้มาตรการเห็นคุณค่าแห่งตน ของสิรินรัตน์ ศรีสรवल (2547) ซึ่งพัฒนาขึ้นมาตามแนวทางของ Rosenberg (1979 อ้างถึงใน สิรินรัตน์ ศรีสรवल, 2547) มีจำนวนทั้งสิ้น 24 ข้อ แบ่งเป็นข้อกระทงทางบวก 12 ข้อ และข้อกระทงทางลบ 12 ข้อ โดยกำหนดช่วงให้เป็นมาตรฐานประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (likert-scale) 5 ช่วง ตั้งแต่ 1-5 มีความหมายดังนี้

1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2	หมายถึง	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย
3	หมายถึง	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆกัน
4	หมายถึง	ค่อนข้างเห็นด้วย
5	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

สิรินรัตน์ ศรีสรवलแปรผลสรุปช่วงของค่าคะแนน คือ ผู้ที่ได้คะแนน 89-120 คะแนนมีการเห็นคุณค่าแห่งตนระดับสูง ผู้ที่ได้คะแนน 56-88 คะแนน มีการเห็นคุณค่าแห่งตนระดับปานกลาง ผู้ที่ได้คะแนน 24-55 คะแนนมีการเห็นคุณค่าแห่งตนระดับต่ำ

สิรินรัตน์ ศรีสรवलได้ทดสอบความเที่ยงด้วยการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรวมทุกข้อถามกับข้อถามนั้นๆ (Corrected Item-Total Correlation หรือ CITC) นำไปทดสอบกับนิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 58 คน ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach's Alpha) เท่ากับ .91 และมีการทดสอบความตรงด้วยวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง เลือกกลุ่มที่รู้ลักษณะอยู่แล้ว (known groups) ให้กลุ่มนิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 40 คน เป็นกลุ่มที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนสูง และให้กลุ่มนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏจำนวน 40 คน เป็นกลุ่มที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนต่ำ พบว่าสามารถจำแนกผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนระดับสูง และระดับต่ำออกจากกันได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 [$t(78) = 11.60, p = .000$ (หนึ่งหาง)]

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่ามาตรการเห็นคุณค่าแห่งตนนี้มีคุณภาพเหมาะที่จะนำมาใช้ในงานวิจัยนี้

3. มาตรการค่านิยมทางวัตถุ

ผู้วิจัยเลือกมาตรการค่านิยมทางวัตถุของ วันวิสาข์ เอกกรณ์พงษ์(2551) จำนวน 15 ข้อ ซึ่งได้แปลมาจากมาตรการค่านิยมทางวัตถุของ Richins and Dawson (1992)

วันวิสาข์ เอกกรณ์พงษ์(2551) ได้ทำการการพัฒนามาตรวัดโดย

1. แปลข้อกระทงภาษาอังกฤษทั้ง 18 ข้อ จากมาตรวัด material value scale ของ Richins และ Dawson (1992) เป็นภาษาไทย แบ่งเป็นองค์ประกอบการได้ครอบครองวัตถุเป็นศูนย์กลางของชีวิต 7 ข้อ และองค์ประกอบวัตถุนำมาซึ่งความสุข 5 ข้อ ตรวจสอบแก้ไขความถูกต้องในการแปล โดยผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณางค์ มณีศรี

2. คิดข้อกระทงเพิ่มเติมทั้ง 3 องค์ประกอบรวมกับข้อกระทงที่แปลมาได้ องค์ประกอบละ 15 ข้อกระทง รวม 45 ข้อกระทง ให้ผู้ตอบประเมินตนเองบนมาตรฐานค่าลิเคิร์ตแบบ 5 ช่วง คือ 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไปจนถึง 5 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง สำหรับข้อกระทงทางบวก ส่วนข้อกระทงทางลบ ให้กลับกันเป็น 1 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่งไปจนถึง 5 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

3. นำมาตรวัดไปทดลองกับนิสิตจากมหาวิทยาลัยจำนวน 305 คน และวิเคราะห์รายข้อโดยการทดสอบค่าที (Independence t-test) กำหนดนัยสำคัญที่หางเดียวระดับ 0.5 ข้อกระทงทั้งหมด 45 ข้อ มีข้อที่ผ่านการวิเคราะห์จำนวน 41 ข้อ และไม่ผ่าน 4 ข้อ ซึ่งเป็นข้อกระทงทางลบทั้งหมด

4. นำข้อกระทงที่ผ่านมาทำการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้อกระทงอื่นๆ ทั้งหมด (Corrected item-Total Correlation หรือ CITC) จึงได้ข้อกระทงที่ผ่านจำนวน 34 ข้อและ คัดทิ้ง 7 ข้อ

5. วิเคราะห์ความตรงของมาตร โดยนำข้อกระทงที่ผ่านมาวิเคราะห์หองค์ประกอบ (Factor analysis) ด้วยวิธีการกำหนดองค์ประกอบและเลือกวิธีหมุนแกนแบบมุมฉาก (Verimax) ได้ข้อกระทงที่ผ่านการวิเคราะห์จำนวน 18 ข้อ และนำไปวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของข้อกระทงได้ผลรวม 3 ด้านเท่ากับ .88

6. ทดสอบมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุทั้ง 18 ข้ออีกครั้ง โดยนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างนักเรียน นักศึกษา จำนวน 269 คน นำมาวิเคราะห์หองค์ประกอบแยกแต่ละด้านเพื่อตรวจสอบความตรงตามภาวะสันนิษฐาน สกัดองค์ประกอบโดยวิเคราะห์ที่ละองค์ประกอบและหมุนแกนแบบมุมฉาก (Verimax) และจึงเลือก ข้อกระทงที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุด ด้านละ 5 ข้อมาใช้จริง

7. วิเคราะห์ความเที่ยงของมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ โดยนำข้อกระทงทั้ง 15 ข้อมาหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของข้อกระทง รวมเท่ากับ .86

4. เครื่องมือวัดทัศนคติ

1. ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือวัดทัศนคติ ประกอบด้วยรายการของทั้งหมด 4 หมวดหมู่ จากการวิจัยของ Park & John (2011) ที่พบว่าทำให้ผู้ร่วมการวิจัยเลือกรายการสิ่งที่ทำให้ตนมีความสุข จาก 4 หมวดหมู่ สามารถนำมาวัดหาความนิยมวัดดูของบุคคลได้ โดยผู้ที่มีลักษณะทัศนคติสูงจะเลือกรายการจากหมวด “ทัศนคติ” มากกว่าผู้ที่มีลักษณะทัศนคติต่ำ

2. ผู้วิจัยคัดตัวอย่างรายการคำในการทดลองของ Park & John (2011) เพื่อนำมาทำการคัดเลือก ทำการแปลคำและยังได้คิดค้นรายการสิ่งของเพิ่มเติม รวมทั้งหมด 4 หมวดๆละ 20 คำ ประกอบด้วย หมวดผู้คน หมวดวัตถุ หมวดกิจกรรมและงานอดิเรก และหมวดความสำเร็จ โดยผู้วิจัยคิดคำที่มีความเกี่ยวข้องกับและสอดคล้องกับชีวิตประจำวัน เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างคุ้นเคยในการเลือกคำ

3. ผู้วิจัยนำรายการคำที่ได้จากการคิดคำขึ้น มาทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน โดยให้กลุ่มตัวอย่างเลือกคำให้ตรงกับหมวดหมู่ ขั้นตอนนี้ทำเพื่อทดสอบความเข้าใจว่ารายการคำมีความหมายตรงกับหมวดหมู่หรือไม่ โดยทำเป็นแบบสอบถามออนไลน์ส่งให้กลุ่มตัวอย่างเลือกหมวดหมู่ของคำตามความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 80 คำ มีหมวดหมู่ 5 หมวดหมู่คือ หมวดผู้คน หมวดวัตถุ หมวดงานอดิเรก หมวดความสำเร็จ และหมวดอื่นๆ

4. ผู้วิจัยคัดเลือกคำที่ใช้ได้ออกมาทั้งหมดหมวดหมู่ละ 10 คำ โดยเลือกคำที่ตรงกับหมวดหมู่ตามความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่างเกินกว่าร้อยละ 80 คำส่วนคำที่ได้ต่ำกว่านี้จึงคัดออก ในส่วนของหมวดทัศนคติยังมีคำไม่ครบ จึงต้องทำการทดสอบเพิ่มเติม เป็นแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบประเมินค่า (สิ่งของ) ว่ามีมูลค่ามากน้อยเท่าใด เป็นการประเมินแบบลิเคิร์ตสเกล หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงเลือกคำที่มีการประเมินสูงสุดจำนวน 10 คำ เข้ามาเป็นหมวดทัศนคติ

5. ผู้วิจัยนำคำที่ได้จากการเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 หมวดหมู่ หมวดหมู่ละ 10 คำ รวมเป็นจำนวน 40 คำ มาทำบอร์ดเพื่อใช้ในการวิจัย

การคิดคะแนนของเครื่องมือวัดทัศนคติ

ผู้ร่วมการวิจัยทำมาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยรับรู้ มาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย และมาตรวัดทัศนคติ จากนั้นเข้าสู่ขั้นตอนการเลือกแปะ มีอุปกรณ์เป็นบอร์ดขนาดใหญ่ที่สามารถลอกและแปะกระดาษเข้าไปใหม่ได้ โดยจะมีบอร์ดทั้งหมด 4 บอร์ด 4หมวดคำ แต่ละบอร์ดจะมีรายการของคำในหมวดหมู่ที่คิดไว้ เป็นแผ่นป้ายที่สามารถลอกและติดใหม่ได้ และมี 1 บอร์ดเป็นบอร์ดเปล่าสำหรับให้ผู้ร่วมการวิจัยสร้างบอร์ดของตนเอง

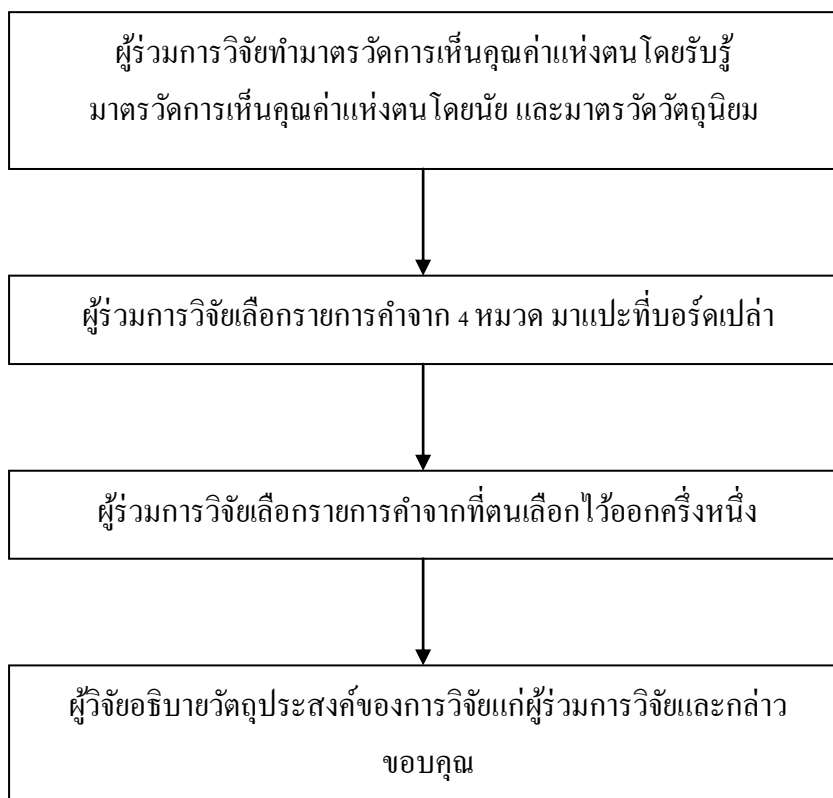
โดยแบ่งการวิจัยออกเป็น 2 ขั้นตอนได้แก่

1. ผู้วิจัยถามคำถามแก่ผู้ร่วมการวิจัยว่า “อะไรทำให้คุณมีความสุข” จากนั้นให้ผู้ร่วมการวิจัยเลือกรายการคำจากหมวดหมู่ทั้ง 4 มาแปะที่บอร์ดเปล่า ผู้ร่วมการวิจัยสามารถเลือกจำนวนคำในแต่ละหมวดเท่าไรก็ได้ โดยไม่จำกัดจำนวนคำต่อหมวดและผู้ร่วมการวิจัยสามารถเปลี่ยนคำไปมาได้ จนกว่าจะพอใจ

2. ผู้วิจัยให้ผู้ร่วมการวิจัยเลือกรายการออกครั้งหนึ่งจากที่ตนเลือกไว้ในคราวแรก ขั้นตอนนี้มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้ร่วมการวิจัยคิดอย่างรอบคอบมากขึ้นเกี่ยวกับรายการที่เขาเลือก และทิ้งไว้แต่รายการที่สำคัญที่สุด

3. ผู้วิจัยได้ทำการถ่ายภาพบอร์ดของผู้ร่วมการวิจัยไว้เพื่อนำมาวิเคราะห์ผล และจำนวนของรายการประเภท “วัตถุต่างๆ” จะถูกนับเพื่อตั้งเป็นค่าของทัศนคติในตัวบุคคล โดยคนที่เลือกรายการวัตถุต่างๆก็จะได้รับการพิจารณาว่าเป็นคนที่มีลักษณะทัศนคติมาก

ลำดับการเก็บข้อมูลตามผังด้านล่าง ดังนี้

ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาเกี่ยวกับหัวข้อที่จะศึกษา
2. หาทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ผู้วิจัยมีความสนใจ
3. ทำบันทึกข้อความขอมาตร 3 มาตรเพื่อนำมาใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1.มาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ 2.มาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ 3.มาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัย
4. พัฒนาการวิจัยเครื่องมือวัดวัตถุนิยม โดยนำมาจากงานวิจัยต่างประเทศ
5. ทำบันทึกข้อความขอใช้ห้องทดลองและกลุ่มตัวอย่างจากรายวิชาจิตวิทยาทั่วไป 3800101
6. เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง
7. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงอิทธิพลของความสอดคล้องและไม่สอดคล้องระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย และการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ มีความสัมพันธ์ต่อการเป็นผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยม โดยใช้แบบสอบถามวัดการเห็นคุณค่าแห่งตน มาตรวัดความชื่นชอบตัวอักษร มาตรวัดค่านิยมทางวัตถุและเครื่องมือวัดวัตถุนิยมในการศึกษาครั้งนี้ ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งการนำเสนอออกเป็น 3 ตอน คือ 1) ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง 2) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างมาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ มาตรวัดความชื่นชอบตัวอักษร การวิจัยเครื่องมือวัดวัตถุนิยมและมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ 3) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลถดถอยแบบเส้นตรง ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ผลจากการเก็บข้อมูลมีจำนวนผู้เข้าร่วมวิจัยทั้งหมด 90 คน เป็นนิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ลงทะเบียนเรียนในวิชา 3800101 จิตวิทยาทั่วไป ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2555 ดังที่แสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม เพศ อายุ ชั้นปี และคณะ (N = 90)

ลำดับ	รายการ	จำนวน	ร้อยละ
1	เพศ		
	ชาย	38	42.22
	หญิง	52	57.78
	รวม	90	100
2	อายุ		
	อายุเฉลี่ย	19.67	
	18	4	4.44
	19	37	41.11
	20	39	43.33

	21	7	7.78
	22	1	1.11
	23	2	2.22
	รวม	90	100
3	ชั้นปี		
	1	9	10.00
	2	74	82.22
	3	4	4.44
	4	3	3.33
	รวม	90	100
4	คณะ		
	จิตวิทยา	2	2.22
	เกษตรศาสตร์	41	45.56
	รัฐศาสตร์	3	3.33
	วิทยาศาสตร์	1	1.11
	วิทยาศาสตร์การกีฬา	35	38.89
	วิศวกรรมศาสตร์	4	4.44
	เศรษฐศาสตร์	1	1.11
	สถาปัตยกรรมศาสตร์	1	1.11
	อักษรศาสตร์	2	2.22
	รวม	90	100

ค่าสถิติพื้นฐานของมาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ มาตรวัดความชื่นชอบตัวอักษร เครื่องมือวัดวัดคุณนิยม มาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ ที่ผู้วิจัยใช้ศึกษามีดังนี้ มาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.32 มาตรวัดความชื่นชอบตัวอักษร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.62 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.55 เครื่องมือวัดวัดคุณนิยม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.07 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.11 และมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.73 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.14 ดังที่แสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2

ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรต่าง ๆ ในการวิจัยครั้งนี้ (N=90)

ตัวแปร	Minimum	Maximum	M	SD
มาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้	2.50	4.58	3.72	0.32
มาตรวัดความชื่นชอบตัวอักษร	-2.47	4.56	1.62	1.55
เครื่องมือวัดทัศนคติ นิยม	0.00	0.50	0.07	0.11
มาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ	2.41	3.20	2.73	0.14

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างมาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ มาตรวัดความชื่นชอบตัวอักษร เครื่องมือวัดทัศนคตินิยมและมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างมาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ มาตรวัดความชื่นชอบตัวอักษร เครื่องมือวัดทัศนคตินิยมและมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุพบว่า คู่ที่มีความสัมพันธ์สูงสุด คือ มาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้กับมาตรวัดความชื่นชอบตัวอักษรมีความสัมพันธ์ .108 คู่ที่มีความสัมพันธ์รองลงมาตามลำดับ คือ มาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้กับเครื่องมือวัดทัศนคตินิยมมีความสัมพันธ์ -.094 มาตรวัดความชื่นชอบตัวอักษรกับมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุมีความสัมพันธ์ -.086 มาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้กับมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุมีความสัมพันธ์ -.084 มาตรวัดความชื่นชอบตัวอักษรกับเครื่องมือวัดทัศนคตินิยมมีความสัมพันธ์ .061 ส่วนเครื่องมือวัดทัศนคตินิยมกับมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุมีความสัมพันธ์กันต่ำสุด คือ .042 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติทุกค่า ดังที่แสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3

ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างมาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ มาตรวัดความชื่นชอบ
ตัวอักษร เครื่องมือวัดวัดคุณิยมและมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ(N=90)

ตัวแปร	มาตรวัด การเห็น คุณค่าแห่ง ตนที่รับรู้	มาตรวัดความ ชื่นชอบ ตัวอักษร	เครื่องมือวัด วัดคุณนิยม	มาตรวัด ค่านิยมทาง วัตถุ
มาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้		.108	-.094	-.084
มาตรวัดความชื่นชอบตัวอักษร			.061	-.086
เครื่องมือวัดวัดคุณนิยม				.042
มาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ				

จากตารางที่ 3 ค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างเครื่องมือวัดวัดคุณนิยมและมาตรวัด
ค่านิยมทางวัตถุมีความสัมพันธ์กันต่ำสุด คือ .042 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงแยกการวิเคราะห์
ข้อมูลเป็น 2 วิธีคือเครื่องมือวัดวัดคุณนิยมและมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลถดถอยแบบเส้นตรง

วิธีที่ 1 เครื่องมือวัดวัดคุณนิยม

ผลการวิเคราะห์พบว่าตัวแปรต้นสามารถทำนายตัวแปรตามได้อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
อิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างมาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้และมาตรวัดความชื่นชอบ
ตัวอักษรไม่สามารถร่วมกันทำนายเครื่องมือวัดวัดคุณนิยมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F=4.03$, $df=3$)

การปฏิสัมพันธ์ระหว่างมาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้และมาตรวัดความชื่นชอบ
ตัวอักษร ไม่สามารถร่วมกันทำนายเครื่องมือวัดวัดคุณนิยมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R = .12$, $p = .95$) โดยตัวแปรมาตรวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ไม่มีอิทธิพลในการทำนายเครื่องมือวัดวัด
คุณนิยม ($\beta = -.10$, $p = .35$) ส่วนตัวแปรมาตรวัดความชื่นชอบตัวอักษรไม่มีอิทธิพลในการทำนาย
เครื่องมือวัดวัดคุณนิยม ($\beta = .07$, $p = .51$) โดยทั้ง 2 ตัวแปรร่วมกันทำนายเครื่องมือวัดวัดคุณนิยมได้
ร้อยละ 1 ซึ่งสามารถนำมาสร้างเป็นสมการทำนายมาตรฐานได้ดังนี้

$$\hat{Z}_{PWB} = -.10 \hat{Z}_{FSD} + .07 \hat{Z}_{PGI}$$

..... (1)

จากสมการที่ 1 อธิบายได้ว่าค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐาน (standardized regression coefficient, β) หรือน้ำหนักในการทำนายเครื่องมือวัดทัศนคติถูกทำนายได้ด้วยตัวแปรมาตรฐานวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้และมาตรวัดความชื่นชอบตัวอักษร หากตัวแปรมาตรฐานวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะทำให้เครื่องมือวัดทัศนคติเพิ่มขึ้น -.10 หน่วยมาตรฐาน และหากตัวแปรมาตรฐานวัดความชื่นชอบตัวอักษรเพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะทำให้เครื่องมือวัดทัศนคติเพิ่มขึ้น .07 หน่วยมาตรฐาน ดังที่แสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4

การวิเคราะห์ถดถอยตัวแปรมาตรฐานวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้และมาตรวัดความชื่นชอบตัวอักษรเพื่อทำนายเครื่องมือวัดทัศนคติ ($N = 90$)

ตัวแปร	เครื่องมือวัดทัศนคติ		
	<i>B</i>	<i>SE b</i>	β
อิทธิพลหลัก			
การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้	-.03	.04	-.10
มาตรวัดความชื่นชอบตัวอักษร	.01	.01	.07
อิทธิพลปฏิสัมพันธ์			
ค่าคงที่	.07	.01	
การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้	-.04	.04	-.10
มาตรวัดความชื่นชอบตัวอักษร	.01	.01	.07
การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ x มาตรวัดความชื่นชอบตัวอักษร	.00	.02	-.01

$R = .12$

$R^2 = .01$

วิธีที่ 2 มาตรฐานค่านิยมทางวัตถุ

ผลการวิเคราะห์พบว่าตัวแปรต้นสามารถทำนายตัวแปรตามได้อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ อธิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างมาตรการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้และมาตรการวัดความชื่นชอบตัวอักษรไม่สามารถร่วมกันทำนายมาตรฐานค่านิยมทางวัตถุได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F=1.262$, $df=3$)

การปฏิสัมพันธ์ระหว่างมาตรการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้และมาตรการวัดความชื่นชอบตัวอักษร ไม่สามารถร่วมกันทำนายมาตรฐานค่านิยมทางวัตถุได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R = .21$, $p = .54$) โดยตัวแปรมาตรการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ไม่มีอิทธิพลในการทำนายมาตรฐานค่านิยมทางวัตถุ ($\beta = -.21$, $p = .06$) ส่วนตัวแปรมาตรการวัดความชื่นชอบตัวอักษรไม่มีอิทธิพลในการทำนายมาตรฐานค่านิยมทางวัตถุ ($\beta = .02$, $p = .82$) โดยทั้ง 2 ตัวแปรร่วมกันทำนายมาตรฐานค่านิยมทางวัตถุได้ร้อยละ 4 ซึ่งสามารถนำมาสร้างเป็นสมการทำนายมาตรฐานได้ดังนี้

$$Z_{PWB}^{\wedge} = -.21Z_{FSD}^{\wedge} + .02Z_{PGI}^{\wedge}$$

..... (2)

จากสมการที่ 2 อธิบายได้ว่าค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐาน (standardized regression coefficient, β) หรือน้ำหนักในการทำนายมาตรฐานค่านิยมทางวัตถุสามารถถูกทำนายได้ด้วยตัวแปรมาตรการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้และมาตรการวัดความชื่นชอบตัวอักษร หากตัวแปรมาตรการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะทำให้มาตรฐานค่านิยมทางวัตถุเพิ่มขึ้น -.21 หน่วยมาตรฐาน และหากตัวแปรมาตรการวัดความชื่นชอบตัวอักษรเพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะทำให้มาตรฐานค่านิยมทางวัตถุเพิ่มขึ้น .02 หน่วยมาตรฐาน ดังที่แสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5

การวิเคราะห์ถดถอยตัวแปรมาตรฐานวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้และมาตรวัดความชื่นชอบ
ตัวอักษรเพื่อทำนายมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ ($N = 90$)

ตัวแปร	มาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ		
	<i>B</i>	<i>SE b</i>	β
อิทธิพลหลัก			
การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้	-4.85	2.61	-.20
มาตรวัดความชื่นชอบตัวอักษร	.11	.54	.02
อิทธิพลปฏิสัมพันธ์			
ค่าคงที่	40.75	.84	
การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้	-5.18	2.68	-.21
มาตรวัดความชื่นชอบตัวอักษร	.12	.54	.02
การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ x มาตรวัดความชื่นชอบตัวอักษร	-.95	1.56	-.07

$R = .21$

$R^2 = .04$

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ และการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัย
ไม่มีอิทธิพลทั้งต่อคะแนนค่านิยมทางวัตถุ และคะแนนเครื่องมือวัดทัศนคติ จึงไม่สนับสนุน
สมมุติฐานที่ตั้งข้อได้แก่

1. ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยสูง และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ จะมีค่านิยมทาง
วัตถุสูงกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยสูง และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง
2. ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยสูง และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ จะมีค่านิยมทาง
วัตถุสูงกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยต่ำ และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ
3. ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยต่ำ และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง จะมีค่านิยมทาง
วัตถุสูงกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยสูง และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง
4. ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยต่ำ และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง จะมีค่านิยมทาง
วัตถุสูงกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยต่ำ และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ

บทที่ 4

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของความสอดคล้องและไม่สอดคล้องระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยและการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่อวัตถุนิยมซึ่งผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 3 พบว่าผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมติฐานทั้ง 4 ข้อ ได้แก่

1. ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยสูง และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ จะมีค่านิยมทางวัตถุสูงกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยสูง และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง
2. ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยสูง และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ จะมีค่านิยมทางวัตถุสูงกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยต่ำ และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ
3. ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยต่ำ และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง จะมีค่านิยมทางวัตถุสูงกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยสูง และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง
4. ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยต่ำ และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง จะมีค่านิยมทางวัตถุสูงกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยต่ำ และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ

สามารถอธิบายได้ดังนี้

1. ปัจจัยด้านความหลากหลายของกลุ่มตัวอย่าง จากการทดสอบค่านิยมทางวัตถุพบว่ากลุ่มตัวอย่างไม่ค่อยมีความหลากหลาย ส่วนใหญ่เป็นนิสิตที่มาจากคณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและเภสัชศาสตร์ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ค่อนข้างเฉพาะเจาะจงเมื่อเทียบกับนิสิตที่มาจากทั้งมหาวิทยาลัย และยังเป็นกลุ่มตัวอย่างที่เป็นไปได้ว่ามีค่านิยมแบบวัตถุนิยมเพราะเป็นนิสิตจากคณะที่ไม่ถูกหล่อหลอมให้เป็นพวกวัตถุนิยม โดยเมื่อเทียบกับคณะอื่นๆที่มีแนวโน้มมีค่านิยมทางวัตถุสูงกว่า เห็นได้จากการใช้จ่ายใช้สอยในชีวิตประจำวัน เช่น นิสิตที่เรียนในหลักสูตรนานาชาติที่มีรูปแบบการใช้ชีวิตค่อนข้างแตกต่างจากการศึกษาภาคปกติ นิยมใช้สินค้าแบรนด์เนมและนิยมรับประทานอาหารแพงมากกว่า ทำให้ผลการทดลองออกมาไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ยังมีอีกปัจจัยเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างนั่นคือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อายุ 20 และอยู่ปี 2 จึงมีความเป็นไปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างยังไม่

ค่อยซึมซับค่านิยมทางวัตถุนัก ซึ่งเมื่อเทียบกับนิสิตที่อยู่ปี 3 หรือ 4 ที่อาจจะมีค่านิยมทางวัตถุมากกว่าเพราะใช้ชีวิตอยู่ในสังคมทั่วไปมานานกว่า และนิยมใช้สินค้าแบรนด์เนมมากกว่าอย่างเห็นได้ชัด

2. ปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรม กลุ่มตัวอย่างมีความหลากหลายคำจึงมีปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรมที่คล้ายคลึงกัน คือมีค่านิยมทางวัตถุไม่สูง โดยกลุ่มตัวอย่างคือ นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ลงเรียนในวิชาจิตวิทยาทั่วไป ชั้นปีที่ 1 ถึง ปีที่ 4 โดยคณะชั้นปีและคณะจำนวนทั้งหมด 90 คน นิสิตจุฬาลงกรณ์เป็นนิสิตที่ถูกปลูกฝังให้มีการดำรงชีวิตแบบพอเพียง ไม่หรูหราหรือฟุ้งเฟ้อ จึงทำให้มีค่านิยมทางวัตถุต่ำ ด้วยการมีค่านิยมแบบ “เศรษฐกิจพอเพียง” เป็นปรัชญาที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชทรงมีพระราชดำรัสแนะแนวทางดำเนินชีวิตแก่พสกนิกรชาวไทย จากการถูกปลูกฝังทำให้คนไทยมีธรรมเนียมในการเคารพเทิดทูนพระมหากษัตริย์ คนไทยจึงมีแนวโน้มที่จะปฏิบัติตามตามคำสอนของในหลวงมาก ส่งผลให้คนไทยมีค่านิยมทางวัตถุต่ำ

3. เนื่องจากการทดลองได้ทำในช่วงเวลาก่อนสอบของกลุ่มตัวอย่าง จึงมีความเป็นไปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างอาจเกิดภาวะทรพยากรทางการรู้คิดจำกัด (cognitive load) เนื่องจากกังวลกับการสอบหรืออ่านหนังสือสอบ จึงไม่มีทรพยากรทางการรู้คิดมากพอในการทำการวิจัย ทำให้ลดความไม่สอดคล้องระหว่างการเห็นคุณค่าที่รับรู้และการเห็นคุณค่าโดยนัย และทำให้มีความเป็นวัตถุนิยมต่ำ จากงานวิจัยของ Park & John (2011) พบว่าภาวะทรพยากรทางการรู้คิดจำกัด (Cognitive load) จะช่วยลดการเข้าถึงทรพยากรของความไม่สอดคล้องกันระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้และการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัย ทำให้ลดการแสดงออกของวัตถุนิยมในผู้ที่มีการวัดระดับของความไม่สอดคล้องกันมาก

4. ในการวิจัยเครื่องมือวัดวัตถุนิยม พบว่า การวัดค่านิยมทางวัตถุแบบนี้ไม่สามารถนำมาใช้วัดได้จริงเหมือนงานวิจัยต้นแบบ อาจเนื่องมาจากปัจจัยทางด้านภาษา เพราะผู้ทำการวิจัยได้นำการวิจัยแบบนี้มาจากงานวิจัยต่างประเทศ เมื่อนำมาแปลและนำมาพัฒนาใหม่ อาจเกิดความเหลื่อมล้ำทางด้านภาษากับคำที่มีอยู่เดิม เช่น คำว่า “Nice jewelry” ผู้ร่วมการวิจัยแปลออกมาเป็นคำว่า “เครื่องประดับราคาแพง” ซึ่งทำให้คำมีความหมายผิดเพี้ยนไป เพราะ “Nice jewelry” หมายถึงเครื่องประดับสวยงามหรือมีคุณภาพดีมากกว่าแปลว่า เครื่องประดับราคาแพง เพราะเหตุนี้เมื่อใช้การแปลออกมาเป็นภาษาไทยจึงอาจส่งผลกับผลการทดลอง แต่ยังไม่พบวิธีที่ดีกว่า เพราะหากผู้ทำการทดลองเลือกใช้คำว่า “เครื่องประดับสวยงาม” ในความหมายของคนไทยอาจหมายถึงเครื่องประดับที่มีความสวยงามแต่ไม่จำเป็นต้องมีราคาแพง ทำให้สื่อถึงความเป็นวัตถุนิยมที่ผู้วิจัย

ต้องการวัดไม่ชัดเจนนัก นอกจากนี้ความแตกต่างทางวัฒนธรรมก็อาจเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การวัดแบบนี้ไม่สามารถใช้ได้จริง

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงอิทธิพลของความสอดคล้องและไม่สอดคล้องระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย และการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ มีความสัมพันธ์ต่อการเป็นผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยม เพื่อตอบคำถามที่ว่าผู้ที่มีความสอดคล้องระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย และการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ จะมีระดับความเป็นวัตถุนิยมที่แตกต่างจากผู้ที่มีความไม่สอดคล้องระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัย และการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้หรือไม่ และอย่างไร

ตัวแปรที่ใช้ในงานวิจัยประกอบด้วย

ตัวแปรอิสระ

1. คะแนนการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้จากมาตรการเห็นคุณค่าในตนเอง
2. คะแนนการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยจากมาตรวัดความชื่นชอบตัวอักษร

ตัวแปรตาม

1. คะแนนค่านิยมทางวัตถุจากมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ
2. คะแนนค่านิยมทางวัตถุจากมาตรวัดความเป็นวัตถุนิยม โดยการเลือกคำ

สมมติฐานการวิจัย

1. ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยสูง และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ จะมีค่านิยมทางวัตถุสูงกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยสูง และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง
2. ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยสูง และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ จะมีค่านิยมทางวัตถุสูงกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยต่ำ และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ
3. ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยต่ำ และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง จะมีค่านิยมทางวัตถุสูงกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยสูง และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง

4. ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยต่ำ และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง จะมีค่านิยมทางวัตถุสูงกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัยต่ำ และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ

วิธีดำเนินงานวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นิสิตปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ลงทะเบียนเรียนในวิชา 3800101 จิตวิทยาทั่วไป ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2555 จำนวน 90 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย มาตรการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ มาตรการวัดความชื่นชอบตัวอักษร มาตรการค่านิยมทางวัตถุ และมาตรการวัดความเป็นวัตถุนิยมโดยการเลือกคำ

ขั้นตอนการเก็บและรวบรวมข้อมูล

1. ปรีกษาอาจารย์ที่ปรึกษาเกี่ยวกับหัวข้อที่จะศึกษา
2. หาทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ผู้วิจัยมีความสนใจ
3. ทำบันทึกข้อความขอมาตร 3 มาตรเพื่อนำมาใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1.มาตรการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ 2.มาตรการค่านิยมทางวัตถุ 3.มาตรการวัดการเห็นคุณค่าแห่งตนโดยนัย
4. พัฒนามาตรวัดความเป็นวัตถุนิยมโดยการเลือกคำโดยนำมาจากงานวิจัยต่างประเทศ
5. ทำบันทึกข้อความขอใช้ห้องทดลองและกลุ่มตัวอย่างจากรายวิชาจิตวิทยาทั่วไป 3800101
6. เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง
7. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ใช้สถิติการแจกแจงความถี่การวิเคราะห์ค่าที่ใช้ในการวิจัยเครื่องมือวัดวัตถุนิยม วิเคราะห์ความตรงของการวิจัยเครื่องมือวัดวัตถุนิยมโดยใช้สถิติวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันของมาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ และมาตรการวัดความเป็นวัตถุนิยมโดยการเลือกคำ และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติถดถอยแบบเส้นตรงเพื่อหา อิทธิพลของความสอดคล้องและไม่สอดคล้องระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยและการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่อวัตถุนิยม

ผลการวิจัย

การเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ และการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยไม่มีอิทธิพลทั้งต่อคะแนน
ค่านิยมทางวัตถุ และคะแนนจากการวิจัยเลือกแปะจึงไม่สนับสนุนสมมุติฐานที่ตั้งข้อ ได้แก่

1. ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยสูง และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ จะมีค่านิยมทาง
วัตถุสูงกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยสูง และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง
2. ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยสูง และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ จะมีค่านิยมทาง
วัตถุสูงกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยต่ำ และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ
3. ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยต่ำ และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง จะมีค่านิยมทาง
วัตถุสูงกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยสูง และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง
4. ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยต่ำ และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้สูง จะมีค่านิยมทาง
วัตถุสูงกว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยต่ำ และมีการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ต่ำ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. การเก็บกลุ่มตัวอย่างควรเก็บให้มีความหลากหลายมากขึ้น และมีจำนวนมากขึ้น
2. ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่นๆเพิ่มเติม นอกเหนือจากตัวแปรที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ เช่น
ความเป็นอยู่ที่ดี, การสนับสนุนทางสังคม เป็นต้น
3. ควรเพิ่มการเสื้อม (priming) เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างรู้สึกถึงตัวตนที่แน่ชัด การวัดการเห็น
คุณค่าในตนเองจะได้มีความแม่นยำมากขึ้น

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กณิกนันต์ ศรีวัลลภ. (2553). อิทธิพลของการเห็นคุณค่าในตนเองที่รับรู้ และการเห็นคุณค่าในตนเองโดยนัยต่อการถูกกีดกันทางสังคมและการรับรู้การถูกกีดกันทางสังคม โดยมีความหลงตนเองเป็นตัวแปรกำกับ: การศึกษาตามแนวทฤษฎีมาตรฐานทางสังคม. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตยา น้อยจันทร์. (2553). ความสัมพันธ์ระหว่างวัตถุนิยม ความผูกพันกับองค์กรกับพฤติกรรมความเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กร. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์กร คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประเวศ ะสี. (2544). เศรษฐกิจพอเพียงและประชาสังคม. กรุงเทพมหานคร: หมอชาวบ้าน.
- วันวิสาข์ เอกกรณ์พงษ์. (2551). บทบาทของการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองในการส่งผ่านความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างความหลงตนเองและวัตถุนิยม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพัตรา สุภาพ. (2537). สังคมศึกษา ส051 มนุษย์กับสังคม. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- หยกฟ้า อิศรานนท์. (2551). อิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง และความไม่สอดคล้องระหว่างการเห็นคุณค่าแห่งตน โดยนัยและการเห็นคุณค่าแห่งตนที่รับรู้ ต่อสุขภาวะทางจิต: การวิเคราะห์อิทธิพลของตัวแปรกำกับและตัวแปรส่งผ่าน. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- Belk, R. W. (1985). Materialism: Trait aspects of living in the material world. *Journal of Consumer Research*, 12, 265-280.
- Belk, R. W. (1988). Possessions and the extended self. *Journal of Consumer Research*, 15, 139-168.
- Bosson, J. K., Brown, R. P., Zeigler-Hill, V., & Swann, W. B., Jr. (2003). Self-enhancement tendencies among people with high explicit self-esteem: The moderating role of implicit self-esteem. *Self and Identity*, 2(3), 169-187.

- Branden, N. (1981). *The Psychology of Self-Esteem*. Los Angeles, CA: Bantam Books.
- Branden, N. (1985). *Honoring the Self*. CA: Bantam Books.
- Chaplin, L. N., & John, D. R. (2005). The development of self-brand connections in children and adolescents. *Journal of Consumer Research*, 32, 119-129.
- Chaplin, L. N., & John, D. R. (2007). Growing up in a material world: Age differences in materialism in children and adolescents. *Journal of Consumer Research*, 34, 480-493.
- DeHart, T., Pelham, B.W., & Tennen, H. (2006). What lies beneath: Parenting style and implicit self-esteem. *Journal of Experimental Social Psychology*, 42, 1-17.
- Dijksterhuis, A. (2004). I like myself but I don't know why: Enhancing implicit self-esteem by subliminal evaluative conditioning. *Journal of Personality and Social Psychology*, 86, 345-355.
- Epstein, S. (1994). Integration of the cognitive and the psychodynamic unconscious. *American Psychologist*, 49, 709-724
- Greenwald, A.G., & Banaji, M.R. (1995). Implicit social cognition: Attitudes, self-esteem, and stereotypes. *Psychological Review*, 102, 4-27.
- Higgins, E.T. (1987). Self-discrepancy: A theory relating self and affect. *Psychological Review*, 94, 319-340.
- Kasser, T., & Kasser, V. G. (2001). The dreams of people high and low in materialism. *Journal of Economic Psychology*, 22, 693-719.
- Park, J. K., & John, D. R. (2011). More than meets the eye: The influence of implicit and explicit self-esteem on materialism. *Journal of Consumer Psychology*, 21, 73-87
- Pyszczynski, T., Greenberg, J., Solomon, S., Arndt, J., & Schimel, J. (2004). Why Do People Need Self-Esteem? A Theoretical and Empirical Review. *Psychological Bulletin*, 130(3), 435-468.
- Richins, M. L., & Dawson, S. (1992). A consumer values orientation formaterialism and its measurement: Scale development and validation. *Journal of Consumer Research*, 19, 303-316.
- Schroder-Abe, M., Rudolph, A., & Schutz, A. (2007). High implicit self-esteem is not necessarily advantageous: Discrepancies between explicit and implicit self-esteem and their relationship with anger expression and psychological health. *European Journal of Personality*, 21, 319-339.

- Zeigler-Hill, V. (2006). Discrepancies between implicit and explicit self-esteem: Implications for narcissism and self-esteem instability. *Journal of Personality, 74*, 119-143.
- Zeigler-Hill, V., & Terry, C. (2007). Perfectionism and explicit self-esteem: The moderating role of implicit self-esteem. *Self and Identity, 6*, 137-153.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบทดสอบความรู้สึกที่มีต่อตนเอง

ชื่อ..... นามสกุล..... รหัสนิติ.....

เพศ หญิง ชาย อายุ.....ปี.....เดือน

ชั้นปี ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 คณะ.....

ชั้นปีที่ 3 ชั้นปีที่ 4 หรือสูงกว่า วิชาเอก/สาขา .....

เกรดเฉลี่ยสะสม..... วันที่.....

แบบวัดฉบับนี้ประกอบด้วยข้อความ 24 ข้อให้อ่านแต่ละข้ออย่างระมัดระวังและกรุณาทำเครื่องหมายกากบาท X ให้ตรงกับตัวเลขคำตอบที่ท่านคิดว่าตรงกับตัวท่านมากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆกัน	ค่อนข้างเห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1	โดยทั่วไปฉันรู้สึกพึงพอใจตนเอง	1	2	3	4	5
2	บางครั้งฉันคิดว่าฉันเป็นคนไม่เอาไหนเลย	1	2	3	4	5
3	ฉันรู้สึกว่าฉันมีคุณลักษณะที่ดีหลายอย่าง	1	2	3	4	5
4	ฉันสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ได้ดีเท่ากับคนอื่น	1	2	3	4	5
5	ฉันรู้สึกว่าฉันมีสิ่งให้น่าภูมิใจไม่มากนัก	1	2	3	4	5
6	บางครั้งฉันรู้สึกว่าฉันเป็นคนที่ไร้ประโยชน์	1	2	3	4	5
7	ฉันอยากมีความรู้สึกนับถือตนเองให้มากกว่านี้	1	2	3	4	5
8	สรุปแล้วฉันรู้สึกว่าตนเองค่อนข้างล้มเหลว	1	2	3	4	5
9	ฉันมีเจตคติที่ดีต่อตัวเอง	1	2	3	4	5
10	ถึงฉันจะทำอะไรผิด เพื่อน ๆ ก็จะเข้าใจฉัน	1	2	3	4	5
11	ฉันเข้ากับคนได้ง่าย	1	2	3	4	5

12	ฉันสามารถยอมรับความผิดพลาดที่ฉันทำขึ้น	1	2	3	4	5
13	ไม่ว่าฉันจะทำอะไร ก็ดูเหมือนว่าฉันจะทำให้ยุ่งมากขึ้น	1	2	3	4	5
14	ฉันรู้สึกว่ถึงฉันจะหายตัวไป ก็ไม่มีใครสังเกตเห็น	1	2	3	4	5
15	การหนีปัญหาเป็นทางออกที่ดีสำหรับฉันทางหนึ่ง	1	2	3	4	5
16	ฉันชอบการเป็นตัวของตัวเอง	1	2	3	4	5
17	เมื่อฉันเกิดปัญหา ฉันรู้ว่าเพื่อน ๆ จะคอยให้กำลังใจฉัน	1	2	3	4	5
18	ฉันต้องทำในสิ่งที่ไม่เป็นตนเองเพื่อให้กลุ่มเพื่อนยอมรับ	1	2	3	4	5
19	ถ้ามีคนมารักฉัน ฉันจะยอมปรับตัวเพื่อให้เขารักฉันตลอดไป	1	2	3	4	5
20	ฉันกลัวการถูกปฏิเสธจากกลุ่มเพื่อน	1	2	3	4	5
21	คนส่วนใหญ่รอบ ๆ ตัวฉันดูเหมือนจะดีกว่าฉัน	1	2	3	4	5
22	ฉันรู้สึกว่าตนเองเป็นคนที่พิเศษและมีคุณค่าพอที่ทุกคนให้ ความสนใจ	1	2	3	4	5
23	ความคิดเห็นของฉันเกี่ยวกับตัวเองสำคัญมากกว่าความคิดเห็น ที่คนอื่นคิดเกี่ยวกับฉัน	1	2	3	4	5
24	ฉันสามารถยอมรับคำวิจารณ์ได้โดยไม่รู้สึหงุดหงิด	1	2	3	4	5

แบบบันทึกคะแนนความรู้สึกที่มีต่อตนเอง

ข้อที่	คะแนน
1	
2*	
3	
4	
5*	
6*	
7*	
8*	
9	
10	
11	
12	

ข้อที่	คะแนน
13*	
14*	
15*	
16	
17	
18*	
19*	
20*	
21*	
22	
23	
24	

หมายเหตุ : ข้อที่มีเครื่องหมายหลังหมายเลขข้อ * ให้กลับคะแนน

ถ้าตอบ 1 คะแนน ให้เปลี่ยนเป็น 5 คะแนน

ถ้าตอบ 2 คะแนน ให้เปลี่ยนเป็น 4 คะแนน

ถ้าตอบ 3 คะแนน ให้เปลี่ยนเป็น 3 คะแนน

ถ้าตอบ 4 คะแนน ให้เปลี่ยนเป็น 2 คะแนน

ถ้าตอบ 5 คะแนน ให้เปลี่ยนเป็น 1 คะแนน

การแปลผล

89-120 คะแนน ระดับสูง

56-88 คะแนน ระดับปานกลาง

24-55 คะแนน ระดับต่ำ

ภาคผนวก ข

คำชี้แจง โปรดพิจารณาตัวอักษรภาษาไทยในแต่ละข้อว่า ท่านรู้สึกชื่นชอบมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย **X** ทับตัวเลขในช่องที่ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุดในแต่ละข้อ

ความหมายของหมายเลขคำตอบ

- 1 = น้อย
 2 = ค่อนข้างน้อย
 3 = ปานกลาง
 4 = ค่อนข้างมาก
 5 = มาก

ตัวอย่างคำถาม

ข้อ	ตัวอักษร	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มาก
0	ก	1	2	3	4	5

หาก “ก” เป็นตัวอักษรที่ท่านชื่นชอบมาก ให้ท่านทำเครื่องหมาย **X** ทับเลข “5” ในช่อง มาก ในกระดาษคำตอบ

หาก “ก” เป็นตัวอักษรที่ท่านชื่นชอบค่อนข้างน้อย ให้ท่านทำเครื่องหมาย **X** ทับเลข “2” ในช่องค่อนข้างน้อย ในกระดาษคำตอบ

หาก “ก” เป็นตัวอักษรที่ท่านชอบปานกลาง ให้ท่านทำเครื่องหมาย **X** ทับเลข “3” ในช่องปานกลาง ในกระดาษคำตอบ

ข้อ	ตัวอักษร	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มาก
1	ก	1	2	3	4	5
2	ข	1	2	3	4	5
3	ค	1	2	3	4	5
4	ด	1	2	3	4	5
5	จ	1	2	3	4	5
6	ฉ	1	2	3	4	5
7	ช	1	2	3	4	5
8	ซ	1	2	3	4	5
9	ญ	1	2	3	4	5
10	บ	1	2	3	4	5
11	ป	1	2	3	4	5
12	ผ	1	2	3	4	5
13	ฝ	1	2	3	4	5
14	ภ	1	2	3	4	5
15	ม	1	2	3	4	5
16	ย	1	2	3	4	5
17	ร	1	2	3	4	5
18	ล	1	2	3	4	5
19	ว	1	2	3	4	5
20	ศ	1	2	3	4	5
21	ษ	1	2	3	4	5

ข้อ	ตัวอักษร	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มาก
22	ย	1	2	3	4	5
23	ฎ	1	2	3	4	5
24	ฏ	1	2	3	4	5
25	ฏ	1	2	3	4	5
26	ล	1	2	3	4	5
27	ฐ	1	2	3	4	5
28	ว	1	2	3	4	5
29	ฑ	1	2	3	4	5
30	ศ	1	2	3	4	5
31	ฒ	1	2	3	4	5
32	ษ	1	2	3	4	5
33	ณ	1	2	3	4	5
34	ศ	1	2	3	4	5
35	ด	1	2	3	4	5
36	ห	1	2	3	4	5
37	ต	1	2	3	4	5
38	พ	1	2	3	4	5
39	ถ	1	2	3	4	5
40	ช	1	2	3	4	5
41	ท	1	2	3	4	5
42	ธ	1	2	3	4	5

ภาคผนวก ค

มาตรวัดค่านิยมทางวัตถุ

คำชี้แจง โปรดเลือกตัวเลขที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุดข้อละตัวเลขเดียวและโปรดตอบให้ครบทุกข้อ

ข้อ	คำถาม	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	เห็นด้วย และไม่ เห็นด้วย พอๆกัน	เห็นด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1	ชีวิตของฉันน่าจะดีขึ้นหากฉันได้ครอบครองสิ่งที่ฉันยังไม่มี	1	2	3	4	5
2	ฉันมักกระตือรือร้นที่จะได้เป็นเจ้าของสิ่งต่างๆ	1	2	3	4	5
3	ฉันชื่นชมคนที่มีบ้าน มีรถ และเสื้อผ้าหรูหราราคาแพง	1	2	3	4	5
4	บางครั้งฉันรู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อยที่ฉันไม่สามารถหาเงินมาซื้อของทุกอย่างที่ฉันต้องการได้	1	2	3	4	5
5	ฉันชอบชีวิตที่หรูหราฟู่ฟ่า	1	2	3	4	5
6	ข้าวของเครื่องใช้ราคาแพงเป็นสิ่งชี้วัดความสำเร็จ	1	2	3	4	5
7	การซื้อของทำให้ฉันมีความสุขมาก	1	2	3	4	5
8	ฉันน่าจะมีความสุขมากขึ้นถ้าฉันสามารถหาเงินมาซื้อของได้มากกว่านี้	1	2	3	4	5
9	ความสำเร็จของคนตัดสินได้จากการเป็นเจ้าของสิ่งต่างๆ	1	2	3	4	5
10	ฉันมักนึกถึงสิ่งของต่างๆที่อยากได้	1	2	3	4	5
11	ฉันมีความสุขทุกครั้งเมื่อได้เป็นเจ้าของสิ่งของชิ้นใหม่	1	2	3	4	5
12	ฉันชอบสินค้าแบรนด์เนม	1	2	3	4	5
13	ฉันวัดความสำเร็จของคนอื่นจากข้าวของเงินทองที่คนนั้นมี	1	2	3	4	5
14	การมีเงินมากๆเพื่อซื้อของที่อยากได้ทำให้ฉันมีความสุข	1	2	3	4	5
15	ข้าวของเงินทองเป็นสัญลักษณ์ที่สื่อถึงความสำเร็จในชีวิต	1	2	3	4	5

ภาคผนวก ข

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำศัพท์ที่ตรงกับหมวดนั้น

ข้อ	คำศัพท์	กิจกรรม/งานอดิเรก	บุคคล	วัตถุนิยม	ความสำเร็จ	อื่นๆ
1	อ่านหนังสือ					
2	คุณพ่อ					
3	เงิน					
4	ก่อตั้งมูลนิธิ					
5	คู่มือทัศน/ซีรีย์/ภาพยนตร์					
6	รู้จักเพื่อนใหม่					
7	คอมพิวเตอร์ notebook					
8	มีครอบครัวที่มีความสุข/อบอุ่น					
9	เล่นเกมส์					
10	ปลูกต้นไม้/ทำสวน					
11	ได้ผลการเรียนที่ดี					
12	พี่น้อง					
13	ถ่ายรูป					
14	เรียนจบ					
15	Tablet					
16	ได้ดูแลพ่อแม่ตอนแก่					
17	ปู่ย่า ตายาย					
18	แต่งงาน					
19	ได้เงินเดือนสูงๆ					
20	เล่น internet					
21	เครื่องเสียง					
22	โทรศัพท์มือถือ smart phone					
23	ชนะการประกวด/การแข่งขันกีฬา					
24	เล่นดนตรี/ร้องเพลง					
25	ก๊ิก					
26	พี่เลี้ยง					
27	อาหารราคาแพง					
28	ถูกสลากกินแบ่งรัฐบาล					

29	ช่วยเหลือสังคม					
30	ทำอาหาร/ทำขนม					
31	คุณแม่					
32	ลอกความอ้วนได้					
33	สัตว์เลี้ยง					
34	การท่องเที่ยวต่างประเทศ					
35	เสื้อผ้าราคาแพง					
36	ได้ทุนการศึกษา					
37	การทำสปาหรูหรา					
38	ได้ทำตามความฝัน					
39	เพื่อน					
40	คารา/นักร้อง/ไอคอลล					
41	ท่องเที่ยว					
42	ฟังเพลง					
43	บ้านหลังใหญ่โต/คฤหาสน์/ คอนโด					
44	แฟน					
45	เลี้ยงสัตว์					
46	เพื่อนบ้าน					
47	ออกกำลังกาย/เข้าฟิตเนส					
48	กระเป๋า/รองเท้า/นาฬิกาที่มีชื่อ					
49	รุ่นพี่รุ่นน้อง					
50	เย็บปักถักร้อย					
51	เครื่องสำอางค์ราคาแพง					
52	ครู/อาจารย์					
53	สะสมของชอบ					
54	ทำศัลยกรรม					
55	รถราคาแพง					
56	สาวดมนต์					
57	ลุง ป้า น้า อา					
58	ทอง/เพชรพลอย/มุก					

59	ได้เลื่อนตำแหน่ง					
60	หลาน					

ตารางที่ 6 แสดงผลคะแนนการแบ่งแยกหมวดคำ

คำที่	คำศัพท์	คะแนน	เปอร์เซ็นต์
1	อ่านหนังสือ	25	83.00
2	พ่อ	24	80.00
3	เงิน	17	56.67
4	ก่อตั้งมูลนิธิ	6	20.00
5	คู่มือทัศน์/ซีรี่ย์/ภาพยนตร์	27	90.00
6	รู้จักเพื่อนใหม่	3	10.00
7	คอมพิวเตอร์ notebook	7	23.33
8	มีครอบครัวที่มีความสุข/อบอุ่น	28	93.33
9	เล่นเกมส์	26	86.67
10	ปลูกต้นไม้/ทำสวน	28	93.33
11	ได้เกรดดี	25	83.33
12	พี่น้อง	29	96.67
13	ถ่ายรูป	29	96.67
14	เรียนจบ	26	86.67
15	Tablet	23	76.67
16	ได้ดูแลพ่อแม่ตอนแก่	20	66.67
17	ปู่ย่า ตายาย	27	90.00
18	แต่งงาน	24	80.00
19	ได้เงินเดือนสูงๆ	24	80.00
20	เล่น internet	27	90.00
21	เครื่องเสียง	8	26.67
22	โทรศัพท์มือถือ smart phone	22	73.33
23	ชนะการประกวด/การแข่งขันกีฬา	26	86.67
24	เล่นดนตรี/ร้องเพลง	29	96.67

25	กิก	15	50.00
26	พี่เลี้ยง	28	93.33
27	อาหารราคาแพง	18	60.00
28	ถูกรางวัลล็อตเตอรี่	12	40.00
29	ช่วยเหลือสังคม	20	66.67
30	ทำอาหาร/ทำขนม	29	96.67
31	แม่	24	80.00
32	ลอกความอ้วนได้	28	93.33
33	สัตว์เลี้ยง	7	23.33
34	การเที่ยวเมืองนอก	3	10.00
35	เสื้อผ้าราคาแพง	21	70.00
36	ได้ทุนการศึกษา	28	93.33
37	การทำสปาหรูหรา	15	50.00
38	ได้ทำตามความฝัน	27	90.00
39	เพื่อน	22	73.33
40	คารา/นักร้อง/ไอคอลล	21	70.00
41	ท่องเที่ยว	28	93.33
42	ฟังเพลง	30	100.00
43	บ้านหลังใหญ่โต/คฤหาสน์/คอนโด	12	40.00
44	แฟน	26	86.67
45	เลี้ยงสัตว์	21	70.00
46	เพื่อนบ้าน	29	96.67
47	ออกกำลังกาย/เข้าฟิตเนส	29	96.67
48	กระเป๋า/รองเท้า/นาฬิกาที่มีชื่อ	20	66.67
49	รุ่นพี่รุ่นน้อง	27	90.00
50	เย็บปักถักร้อย	27	90.00
51	เครื่องสำอางค์ราคาแพง	18	60.00

52	ครู/อาจารย์	27	90.00
53	สะสมของชอบ	27	90.00
54	ทำศัลยกรรม	12	40.00
55	รถราคาแพง	24	80.00
56	สาวดมอนด์	24	80.00
57	ลุง ป้า น้ำ อ่า	29	96.67
58	ทอง/เพชรพลอย/มุก	19	63.33
59	ได้เลื่อนตำแหน่ง	28	93.33
60	หลาน	27	90.00

โปรดระบุว่ากิจกรรมหรือสิ่งของต่อไปนี้ต้องใช้เงินจำนวนเท่าใด

ข้อที่	สิ่งของ	ใช้เงิน น้อยมาก	ใช้เงิน น้อย	ใช้เงิน ปาน กลาง	ใช้เงิน พอสมควร	ใช้เงิน มาก
1	Tablet					
2	การท่องเที่ยวต่างประเทศ					
3	การทำสปาหรือหรรษา					
4	คอมพิวเตอร์ notebook รุ่น ล่าสุด					
5	เครื่องประดับราคาแพง					
6	เครื่องสำอางราคาแพง					
7	เครื่องเสียง					
8	ถ่ายรูป					
9	ทอง/เพชรพลอย/มุก					
10	ทำศัลยกรรม					
11	นาฬิกาแบรนด์เนม					
12	บ้านหลังใหญ่โต/คฤหาสน์/ คอนโด					
13	ฟังเพลง					
14	เย็บปักถักร้อย					
15	รถราคาแพง					
16	เล่นดนตรี/ร้องเพลง					
17	สะสมของชอบ					
18	เสื้อผ้าแบรนด์เนม					
19	ออกกำลังกาย/เข้าฟิตเนส					
20	อาหารราคาแพง					

ตารางที่ 7 แสดงผลการหาค่าที่บ่งบอกลักษณะความเป็นวัตถุนิยม

ข้อที่	สิ่งของ/กิจกรรม	คะแนนรวม	ค่าเฉลี่ย
1	Tablet	108	2.7
2	การท่องเที่ยวต่างประเทศ	169	4.225
3	การทำสปาหรูหรา	150	3.75
4	คอมพิวเตอร์ notebook รุ่นล่าสุด	148	3.7
5	เครื่องประดับราคาแพง	160	4
6	เครื่องสำอางราคาแพง	150	3.75
7	เครื่องเสียง	113	2.825
8	ถ่ายรูป	123	3.075
9	ทอง/เพชรพลอย/มุก	155	3.875
10	ทำศัลยกรรม	135	3.375
11	นาฬิกาแบรนด์เนม	140	3.5
12	บ้านหลังใหญ่โต/คฤหาสน์/คอนโด	180	4.5
13	ฟังเพลง	77	1.925
14	เย็บปักถักร้อย	63	1.575
15	รถราคาแพง	177	4.425
16	เล่นดนตรี/ร้องเพลง	110	2.75
17	สะสมของชอบ	100	2.5
18	เสื้อผ้าแบรนด์เนม	153	3.825
19	ออกกำลังกาย/เข้าฟิตเนส	89	2.225
20	อาหารราคาแพง	120	3

ตารางที่ 8 คำศัพท์ 40 คำที่ใช้ในงานวิจัยเลือกแปะ

ความสำเร็จ	งานอดิเรก	บุคคล	สัญลักษณ์ที่บ่งบอกความเป็นตัวตน
มีครอบครัวที่มีความสุข/อบอุ่น	ดูโทรทัศน์/ซีรีส์/ภาพยนตร์	แฟน	รถราคาแพง
ได้เกรดดี	สะสมของชอบ	เพื่อนบ้าน	การทำสปาหรูหรา
เรียนจบ	ปลูกต้นไม้/ทำสวน	รุ่นพี่รุ่นน้อง	นาฬิกาแบรนด์เนม
ชนะการประกวด/การแข่งขันกีฬา	ถ่ายรูป	ครู/อาจารย์	เครื่องประดับราคาแพง
ลอกความอ้วนได้	เล่น internet	ลุง ป้า น้า อา	การท่องเที่ยวต่างประเทศ
ได้ทำตามความฝัน	เล่นดนตรี/ร้องเพลง	หลาน	คอมพิวเตอร์ notebook รุ่นล่าสุด
ได้เลื่อนตำแหน่ง	ทำอาหาร/ทำขนม	ท่องเที่ยว	ทอง/เพชรพลอย/มุก
ได้ทุนการศึกษา	ฟังเพลง	พี่น้อง	เครื่องสำอางราคาแพง
แต่งงาน	ออกกำลังกาย/เข้าฟิตเนส	ปู่ ย่า ตา ยาย	บ้านหลังใหญ่โต/คฤหาสน์/คอนโด
ได้เงินเดือนสูงๆ	เย็บปักถักร้อย	พี่เลี้ยง	เสื้อผ้าแบรนด์เนม

ภาพที่ 1 บอร์ดการวิจัยเลือกแปะที่ใช้จริง

ภาพที่ 2 ตัวอย่างการเลือกคำของผู้ร่วมการวิจัย

ประวัติคณะผู้จัดทำโครงการวิจัย

กลุ่มผู้วิจัย

1.นางสาวชภา รัตนวชิรินทร์ เกิดเมื่อวันที่ 21 ธันวาคม พ.ศ. 2533 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย จากนั้นเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีที่คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจนถึงปัจจุบัน

2.นางสาวทรงพร เดชญาณกร เกิดเมื่อวันที่ 5 มีนาคม พ.ศ. 2532 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย จากนั้นเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีที่คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจนถึงปัจจุบัน

3.นายวรพงศ์ เอกภูธร เกิดเมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ. 2534 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนเซนต์คาเบรียล จากนั้นเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีที่คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจนถึงปัจจุบัน